

Évforduló

2026. április 25.

Mária:

Eljött számunkra az évforduló ünnepe, a harmincharmadik évet üljük ma, amikor Jó Jézus Krisztus Urunk szintén harminchárom évet élt, és utána elment vissza az Atyához, ahonnan érkezett. De mi itt maradtunk a földön, s meghívott engem harminchárom éve erre a küldetésre. Én ezt a küldetést elfogadtam, így a mai napban az öröm szeretetében, a jelenlétünkben veszünk részt. Kérem Jó Jézus Krisztus Urunkat, hogy segítségével és kegyelmével ma is ajándékozzon meg bennünket. ehhez kérem János atyától az áldást.

János atya:

Az Úr legyen teveled

A jelen lévő testvérek:

És a te lelkeddel.

János atya:

Akkor az Úr adja meg azt, hogy a küldetésedet tovább tudd folytatni Isten akarata szerint, az Úr akarata szerint, és én megáldalak téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

A jelen lévő testvérek:

Ámen.

Mária:

eljött számunkra az évforduló ünnepe, amikor is együtt veszünk részt, hálát adunk Jó Jézus Krisztus Urunknak a harminchárom évért, ami által tanított, felkészített, és ez által a testvérek is részesülhetnek a tanításból, a megerősítő kegyelemből és a sok-sok áldásból, amelyet felénk áraszt.

Most a legutolsó áldásunk, két hete elmúlt, vagyis három hete, jobban mondva, húsvét hajnalában történt, amikor megadta számunkra a Fény melegségét a szeretet örömeiben, hogy töltsen el szívünket, lelkünket, és erősítsen meg bennünket, és ez által haladjunk ezen a meghívott úton a mindennapokban, a mindennap jelenlétében.

És a mai nap is kérjük Jó Jézus Krisztus Urunkat, hogy árássa reánk bőséges áldását a kegyelem szeretetében, amelyre szükségünk van, ami által érezzük a jelenlétét, érezzük Fényének melegségét, amellyel átölel, felmelegít, megerősít,

és megmutatja számunkra, hogy: „Itt vagyok. Higgyetek, és bízzatok, reménykedjétek, hogy Én megmaradtam nektek, Édesanyámmal együtt, és mindig várom szerető testvéreimet, akik Hozzám fordulnak, elhelyezik bármely kérésüket, fohászukat, felajánlásukat, hálájukat a meghallgató kegyelemhez.” Csak szeretettel és türelemmel kell várni mindazt, amire vágyakozunk, és amire szükségünk van.

Ennek reményében, hogy ha felkészültünk, átmegyünk a sátorba, hisz mikor megkaptam a kegyelmet, először csak az udvaron voltunk, a sátort novemberben készítettük el, hisz akkor még voltak hidegek, és előtte a családi házba mentünk, de az nem volt megoldás a gyermekek miatt. Hisz nekik pihenni kellett, hogy tudjanak másnap iskolába menni. Akkor a testvérek összefogtak segítségükkel, jelenlétükkel, és megcsináltuk először, ahogy a tévé van, addig a sátort, utána később lett bővítve, majdan 2000-re elkészült a kápolna, és azóta itt vagyunk, itt engesztelünk, imádkozunk, a szentmiséket itt mutatjuk be. De viszont a golgotai átélés és az évforduló ünnepe, az még mindig megmarad a sátorban, ahol kezdődött. Hisz Jó Jézus Krisztus Urunk azt mondotta: „Mindig örömmel és szeretettel vegyünk ott részt, hisz ott is sok-sok kegyelmet, ajándékot, meghallgatást fogadtam el tőletek, és ajándékoztalak meg benneteket.” Csak vissza kell emlékezni rá, magunk elé vetíteni, és ezen a napon ez szokott történni, s akkor érezzük az Úr Jézus jelenlétét a meleg szeretetében.

Ennek reményében fogunk most közösen átmenni, átélni a mai nap megemlékezését a jelenlét szeretetében Jó Jézus Krisztus Urunktól.

Így most azt az éneket énekeljük, amely a sükösdí könyvünkben van jelen, ami a keresztünkre is fel van írva, hogy: „Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszt alatt”. De ezt a keresztet, én mindig azt mondtam nektek, mikor reá tekintetek, és ahogy húsvét hajnalában is mondotta Jó Jézus Krisztus Urunk általam, ez a megváltásotok Keresztje, és ezért így gondoljunk oda, hogy ne a szenvedést nézzük, ahogy Ő szenvedett ezen a Kereszten, hanem arra gondoljunk ebben a Kereszt tekintetében, hogy: „Igen, Uram, látom, hogy szenvedtél az én megváltásomért, hogy nekem is ez a földi élet egy kicsit mást hozzon, és érezzem jelenléted szeretetének kegyelmét.”

Ennek reményében most ezt énekeljük el, és utána pedig, ahogy szoktunk a Golgotára is menni, majd azt az éneket.

A jelen lévő testvérek:

„Édes Jézus, Hozzád jöttem...”¹

Mária:

Most elindulunk az énekkel, és ma örömmel megyünk, hisz nem Golgotára megyünk. Lássa Jó Jézus Krisztus Urunk szívünkben, lelkünkben, hogy örülünk az együttlétnek e szeretet ünnepén.

„Indulj...”

¹ ti.: „Sükösdí énekek éneke 1993–2000”, 39. ének

A jelen lévő testvérek:

„Indulj az úton, előre nézz...”

Mária:

Akkor az öröm ünnepében menjünk együtt Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, aki ma is ölelésre tárja az Ő karjait, és így vár bennünket, és bízom és reménykedek, hogy ma is a kegyelem szeretete a Fénysugárral majd reánk árad, hogy betöltse szívünket, lelkünket, hogy működjön rajtunk, bennünk, és érezzük az Ő jelenlétét és az Ő szeretetét.

Ennek reményében most közösen, együtt így indulunk el ezen a ma öröm-ünnepen.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

A jelen lévő testvérek:

Ámen.

Mária:

Uram, Jézusom, eljött számunkra az örömünnep, a meghívásod és az elfogadásom harmincharmadik évfordulója. Hogy a mai nap mivel jössz felénk és hozzánk, és mit nyújtasz számunkra, azt még nem tudom, de bízom és reménykedem, hogy a jelen lévő testvéreim ma is átéljük azon kegyelmeket, amelyek részeseivé váltak.

De a mai nap, most itt az elején emlékezzünk meg mindazon testvéreiktől és testvéreinkről, akik ma lélekben vannak jelen, hisz nem tudtak eljönni. Pedig azt mondták: „Ezt a napot nemigen szoktuk elhagyni. Ha szabadságot kellett kivenni, akkor is jöttünk. De most a betegség egy kicsit távol tart bennünket tőletek. De amint erőre kapunk, ismét itt lehetünk.”

De köszöntsük azokat is, akik régebben voltak közöttünk, és ma számukra is megoldódott, hogy eljöhessenek, hogy részeseivé válhassanak az ünnepnek.

És megemlékezünk pásztorainkról, akik már befejezték földi pályájukat, és ott vannak, Uram, Jézusom, már az Örök Hazában, és közbenjárnak értetünk, ezért a Közösségért, amelynek ők voltak a pásztorai, a lelkivezetők. És bízom és reménykedem, mielőtt eltávoztak e földi életből, többen is azt mondták:

– Majd, ha oda kerülünk az Atyához, Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, aki a helyet elkészíti számunkra, nem hagyunk el benneteket, imádkozunk értetek a közbenjárásunkban. Lehet, hogy már többet tudunk ott tenni értetek, mint itt a földi életben.

Így emlékezünk meg pásztorainkról, majdan mindazon testvéreinkről, hisz hosszú lenne a névsort felsorolni, ahogy a pásztoroknál és a testvérek közül is, akik már befejezték földi pályájukat. Hisz ha csak most erre az éneke próbálunk egy kicsit visszaemlékezni, amelyet énekeltünk, hogy „ma még lehet, ma még szabad”, az a testvérünk is már ott van Vele, Uram, Jézusom, onnan nézi, és lehet, hogy onnan hallgatja azokat az énekeket és a mai éneket, amelyet énekelünk.

Bízom és reménykedem, hogy megadod számukra ezt a kegyelmet, hogy ebben az örömnepben, mikor mi megemlékezünk róluk is, hogy egy pillanatképet kaphassanak e helyről, ahol szinte családtaggá váltak a jelenlétükkel. Ahogy a mai testvérek is, akik eljöttek, szinte már úgy nézünk egymásra, örülünk egymásnak, hisz családtagként nőttük ki egymást ezen a helyen. Öröm és szeretet övezi útunkat, és boldogok vagyunk, mikor ismét egyek lehetünk.

Felkészültünk erre a mai ünnepre, hogy ma miben részesítesz, azt csak a Te örömöd és a Te szereteted e kegyelem által, amit megadsz számunkra.

Köszönöm, hogy itt lehetek. Köszönöm testvéreimet, akiket megérintettél szívükben, megadtad a meghívást, és elzarándokoltak.

Ahogy a Golgotán, úgy most is azt mondom: Legyen nyitott a szívetek, mert nem tudjuk, miben részesülhetünk, és csak akkor érezzük a kegyelmeket, amikor reánk árad, átölel, felmelegít, Fénysugár kegyelme világosságot ad, és megtapasztalhassuk a szeretetet, a békét, az örömet, a türelmet, a megbocsájtást, hogy ezek működjenek szívünkben, lelkünkben, és így tudunk egymásra szeretettel tekinteni, eggyé kovácsolódni a Te kegyelmed által.

Köszönöm, Uram, ezt a sok tanítást, ezt a sok imameghallgatást és a sok kegyelmedet, amelyet az évek folyamán megadtad, és részesítettél benne.

Köszönöm e Fényt. Nagyon erős.

Nem tudom, mi történt velem. Valami erős végbement rajtam. A Fény olyan erős, nem látok semmit, csak az erős Fényt. Majd hallom, ahogy szólítgatnak, hogy keljek föl, ne feküdjek már itt a fűben, keljek föl. De nem bírok. De még szólni se tudok nekik.

Most már ráznak:

– Ébredjél fel! Miért alszol? Kelj föl, menni kell! Már mindenki elment, csak mi vagyunk itt.

– Valami történt Marival, nézzétek! Valami történt, nem bír fölkelni.

Nagy nehezen, szinte úgy ráztak fel, hogy keljek föl, mert menni kell.

De nem bírok!

Megkérdezik tőlem, hogy:

– Mi történt veled?

Mikor már nagy nehezen felültem:

– Nem tudom, hogy mondjam el. Nagyon erős Fény, amit láttam. És csak annyit hallottam, hogy: „Megszabadultál eddigi bűneidtől és a betegségedtől.”

S kérdezik:

– Ki mondta?

– Nem tudom. Nem láttam senkit, csak az erős Fényt.

Akkor ismét azt mondják:

– Most már állj föl, menni kell, mert itt hagynak. Már zúgolódnak a buszban az emberek.

Majd, mikor oda érünk a buszhoz, elkezdenek kiabálni:

– Miért kellett ilyen sokáig ott feküdnöd?! Nekünk is ezért kellett várni rád?

Annyira rossz volt hallani, hogy a sírás jött rám. Nem is tudtam elmondani, hogy mi történik velem. Próbáltam meghúzódní a buszban, hogy észre se vegyenek, hogy ott vagyok. Szinte azt mondtam, becsukom a fülem, ha lehet, hogy ne is halljam, amit mondanak.

Majd, mikor haza érünk, itthon is elmondjuk, hogy mi történt velem.

– Pont veled?! Pont neked kellett ezeket megkapni?! Vagy hogy kell mondani? Mert nem értem, mi történt.

De olyan jó érzés volt! Az a melegség, amely átölelt, az a Fény olyan erős volt, hogy nem láttam.

Majd jön a szomszéd, mert ő is szeretett volna jönni velünk erre az útra, de közbe jött neki valami: „De most már látom, ha értek átmegyek, és megkérdezem tőlük, hogy sokan voltak? Minden rendben ment?” Ezzel a gondolattal indult át.

Közben dúdolgatta az éneket, amivel átjött. Már, mikor beért, mindjárt mondják neki, hogy:

– A Marival történt valami.

– Hát, gyerekek, ez óriási! – így szólt.

Kérdezi:

– Hát mondd el nekem is, mondd el, mit láttál, vagy mit hallottál, hisz én nem voltam veletek.

– Azt tudom, hogy a földön feküdtem a fűben, és mikor magamhoz tértem, akkor elmondtam, hogy egy erős Fényt láttam, és mintha melegség áradt volna belőle. És azt mondta, megszabadultam az eddigi bűneimtől és a betegségetől.

Öröm is volt, meg sírás is. Hisz nem tudtuk, hogyan és miképpen kell ezt feldolgozni, hogy mit kell vele tenni.

Másnap kérdezik, hogy érzek valamit?

Mondtam:

– Nem.

Megint eltelik egy nap, megint kérdezik:

– És mit érzel?

– Semmit.

És ahogy így mennek a napok, majdan ismét megjelenik a Fény, de most már van benne, az erős Fényben, mint a szivárvány színei, ilyen gömb formájában, és mintha forogna lassan a Fényben. De nem tudom, mi az. Az után ismét hallok hangot, hogy:

– Nincs szeretet és béke az emberi szívekben.

Ismét elmondottam, hogy mit láttam, mit hallottam. Volt, aki elfogadta, és vannak, akik kételkednek.

Majd ismét jön a Fény, a szivárvány színeiben a gömb, amiben kialakul egy száj, s látom, hogy mozog, és szól a hang:

– Megbocsájtás és türelem legyen bennetek. Hisz a szeretet és a béke volt előtte, és most a megbocsájtást és a türelmet adom, erről beszélj.

S mikor elmondtam, hogy egy szájat láttam, ezt többen nem tudták elfogadni, és nem értették.

Majdan, már több, mint egy hónapja megjelent először a Fény, így szólnak felém:

– Légy bátor, és merd megkérdezni, hogy ki szól hozzád, mert lehet, hogy a gonosz játszik veled.

– De olyan szép ez a Fény! És mikor árad felém, meleget áraszt.

– Ezt a gonosz is meg tudja neked adni. Kérdezd meg, kivel beszélsz.

Mondtam, majd úgy teszek.

És ismét megjelent a Fény, a gömb, majdan a száj kialakul, de nem érzem magam bátornak, és nem merem megkérdezni, ki szól hozzám.

Majdan így szól:

– A harag és a gyűlölet egyre jobban és jobban jelen van az emberi szívekben, holott a szeretetre és a békére kell törekedni.

– Igen, majd elmondom.

Ekkor arra tanítottak, akik jöttek ide hozzánk, többen és többen, hogy imádkozni kell, rózsafüzérnek kell lenni nálam, és szenteltvíz, mert:

– Lehet, hogy a gonosz környékez meg téged, és akkor mi ezt nem akarjuk hallani, amit mondasz.

Akkor magamhoz vettem én is egy szentolvasót a zsebembe meg egy picit üvegben szenteltvizet, meg is szenteltem magam, ahogy mondták, hisz nem értettem hozzája, mit kell tenni. Elfogadtam, amit mondtak.

Majd ismét jön a Fény, jelen van a gömb a szivárvány színeivel, amely ismét lassan forog. Ekkor elmondotta a hang, azért látom a színekben, mert ez a föld, ahogy lassan forog a Fényben.

Jó volt látni.

Majdan megerősödve megkérdeztem:

– Ki szól hozzám? Mert azt mondták, kérdezzem meg.

Akkor a Fény elkezdett távolodni. Elkezdtem szomorkodni, hogy elmegy, és nem látom többé. Nyújtom a kezem, hogy megfogjam, de már nem lehet, már elment, már csak egy kicsit látom.

Majd az után ismét jön vissza hozzám! Hozzám! De most olyan, mintha valaki lenne abban a Fényben, hisz mozog valami. És egy ember van benne. És nem merek ránézni, ahogy közel jött a Fény. Olyan erős, szinte könnyeznek a szemeim.

S akkor így szól, tekintsek fel:

– Én vagyok, Jézus Krisztus, aki hozzád szóltam.

– Köszönöm! Köszönöm!

Az örömtől könnyeim jönnek ki, hogy tudom, hogy ki szól hozzám.

Mikor ismét felnéztem, már nem volt itt se a Fény, se... Elmentek.

Majd örömmel mondom, akik itt vannak körülöttem:

– Már tudom, ki szólt hozzám: az Úr Jézus.

– Biztos? – kérdezik. – Nem más?

Mondom:

– Nem, mert azt mondta: „Én szóltam hozzád, Jézus Krisztus.”

– Pont neked Ő szólna?! Őt látod?!

Az örömet megint sírás váltja fel, hisz nem hisznek nekem.

Majdan felkészítettek, hogy:

– Ha majd legközelebb ismét majd láthatod, legyen nálad akkor is a rózsafüzéred és a szenteltvized. Majd szenteld meg, és biztos, eltűnik, mert ő a gonosz.

Nem tudtam örülni, amit kaptam.

Pár nap után ismét megjelenik, de most már úgy, hogy a Fény, ahogy jött, Ő sétált benne, és jött felém. S ekkor már láttam, elmondtam mindenkinek, mit látok: Olyan 180-85 magasnak tudom megítélni, mezítláb, fehér ruhában, aranyöv van a derekán, a haja vállig ér, és mosolyog. De a szemét nem tudom megmondani, hogy milyen, mert annyira erős a Fény, hogy nem tudom kivenni.

Öröm jár át, a Fény melegsége, amely átölelt.

Majdan a zsebembe nyúlok, és kiveszem a szentolvasómat, és eléje tárom. A másik kezemmel kiveszem a szenteltvizet, és elkezdem szentelni.

És csak mosolyog, mosolyog.

És nem tűnt el!

Akkor biztos, hogy az Úr Jézus, mert azt mondták, hogy ha megszentelem, akkor, ha eltűnik, akkor az a gonosz.

És azt mondja:

– Mondd meg: Én, Jézus Krisztus, aki kiválasztottalak, fokozatosan mutatkoztam meg neked a felismerésben. És majd tanítani foglak.

És mikor visszatérek, és elmondom, hát van, aki csodálkozva nézett rám, van, aki mosolyogva, de volt, aki lehajtotta a fejét, és nem tudta, hogy most hogyan és miképpen élje meg ezt a pillanatot, amit elmondtam. De akkor azt mondotta, hogy:

– Megadom neked a gyógyító kegyelmet.

És egyre többen és többen fognak érkezni, de csak azért, ahogy mondani szokták, hogy: „Beállok, hogy érezzek valamit. Kapjak valamit?”

És ez által egyre többen és többen érkeztek, hisz a hír gyorsan elterjedt, hogy: „A Takácséknál valami csoda történt. Dülöngélnek az emberek, vannak, akik furcsán beszélnek, de nem lehet érteni.”

Jézus Krisztus Urunk:

Ez volt a nyelvek adománya, amelyet megadtam számotokra. Elsőként kiválasztott Mária testvér szolt a nyelvek adományán, az után pedig többen részesülhettek e kegyelmi ajándékból. Hisz mikor tanítottam kiválasztott Mária testvért, akkor volt, hogy halkan beszélt, és nem értettétek szinte, hogy mit mond. Majdan így szóltak:

– Uram, e Közösségben nem illik sugdolózni!

Ez után megadtam kiválasztott testvérnek, hogy hangosabban szóljon felétek, de a nyelvek adományán szolt: Páteri, popoli.

S mikor ezt elmondta, aztán megkérdeztem tőletek:

– Most mindenki mindent megértett?

Hogy neveltetek rajta, mert rájöttek, hogy talán nem rátok tartozott a tanítás része, amelyet halkán mondott el kiválasztott testvér.

Most hívok egy olyan testvért, aki ennek tanúja volt, mikor kiválasztott Mária testvért tanítottam, és úgy figyelte, számolta, hogy miről tanul: „Megfigyelem, és majd elmondom.” De nem ő volt hivatott erre, mert másnap már semmit sem tudott elmondani. Hiába számolta, hogy hogyan és miképpen tanult.

Most kérek egy ilyen testvért, mondja el, aki ennek tanúja volt, hogy nem tudta megjegyezni, és elmondani, hiába szerette volna. Ő csak részese lehetett a tanításnak, de nem azért kapta a hallgatást, hogy ő beszéljen róla.

Nem akar senki szólni?

Egy zárándoktestvér:

Dicsértessék!

Akkor, amikor az Úr Jézus tanította Máriát, sokszor éjjel is, és mindig figyeltük, hogy miket mond, Zoli szaladt:

– Gyere, megint jelenés van!

Bementünk, körültérdeltünk az ágy mellett, és elkezdte mondani az Igét. Nem tudom pontosan már, miket, de ötöt mondott, amit tudok, és akkor: „Jaj de jó – mondom –, én ezt holnap elmondom a testvéreknek, majd, ha kijövök imádkozni.”

És a végén, mikor elmondta az Úr Jézus, akkor azt mondja:

– De ezt nem szabad ám elmondani senkinek!

De nem is tudtam elmondani, mert mindent elfelejtettem.

Ennyi volt.

Nagyon sok ilyen tétemények még voltak kezdettől fogva. Sok volna elmondani, az biztos. De hogy ha így az Úr Jézus felhossa a figyelmet, akkor mindjárt eszembe jut.

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

A tanítás része az volt, hogy először Én kiválasztott Máriát tanítottam, hisz most visszatérünk ismét az első kezdetekre, amikor itten már sokan voltak. És örömmel jöttetek, hogy beállhassatok – emlékezzetek, mert nem azt mondtátok, hogy: „Imára jövünk, nem azért jöttünk, hogy tanítást hallgassunk. Mi azért jöttünk, hogy beállhassunk, érezzünk valamit. Valamit kapunk. De hogy mit, azt nem tudjuk elmondani, csak jó.”

És vannak sorban, hogy esnek el az emberek. Voltak, akik megfogták őket, és elhelyezték. Ugye, a kegyelem, ahogy végbement rajtatok a meleg Fénysugárral.

És akkor Mária testvéretek ugye nem tudott beszélni, ő csak mindig azt mondta el, amire felkészítettem, amit tanult, azokat elmondta számotokra. De mikor már itt egyre többen és többen megjelentek, akkor volt köztetek egy testvéretek, aki azt mondotta:

– Hát kiállok én. Tudok én beszélni. Még le se tudtok állítani, ha én felállok, és elkezdek beszélni.

Hát most is álljál fel, és beszéljél.

A zarándoktestvér:

Köszönöm, Drága Jézusom!

Minden évben meg kellett ismételnem, mert valóban ez egy nagyon-nagyon érdekes és szép eset volt, mert akkor már nagyon-nagyon hűségesen kezdtünk ide járni, rájöttünk a férjemmel, hogy azért ez egy nagyon-nagyon jó hely, és tényleg, annyi volt itt az ember, egyszer a Zoli azt mondta, hogy még talán hatszáz is vannak. Mondom: Jézus, Mária! Csak nincsenek annyian!

És ugye Marika elbújt a hátam mögé, hiába mondtam neki:

– Marikám! Gyere ide.

– Nem – elbújt.

Hát, jó. elég deltás voltam, el bírt bújni.

És ugye én – az Úr Jézus mondta, hogy nyugodtan köszöntsem a testvéreket ez után mindig, mert Mária még nincs azon a szinten, hogy merjen beszélni az embereknek. Én már évek óta utazásszervező voltam, nem volt nehéz beszélni az emberekhez. Szeretem is az embereket a mai napig is. És olyan csodálatos volt, mert egy alkalommal azt mondta az Úr Jézus, hogy a Marika még a Loncit is ki fogja beszélni.

És Édes, Istenem, ma, mikor végignéztem ott a templomban, ahogy néztem rá, az jutott eszembe, hogy az én szememben ő olyan volt, mint az erdő szélén egy vadrózsa, olyan csodálatos, olyan kis meghúzódo, aki nem büszke arra, hogy „én most itt vagyok”, hanem egyszerűen félt attól, ami következik. És nézzétek meg, mi lett belőle, beoltotta az Úr Jézus olyan csodálatosan, hogy most már bárkivel kiállhat beszélni.

És nagyon büszke vagyok rá, hogy én ezt a harminchárom évet kibírtam itt mellette és veletek, drágáim.

Köszönöm, Drága Jézusom! Nem tudom én ezt eléggé soha meghálálni.

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mert akkor még tanítottam Mária testvéremet.

De emlékezzetek, mikor nem egy engesztelési napra jöttetek, hanem a hétvégén. És akkor is eljöttem közétek, és a nyelvek adományával köszöntött benneteket, amit megadtam neki. Majdan a ti nyelveteken szólva elmondtam számára, hogy Nekem azért kellett a kiválasztásában, hisz ahogy mondták rája:

– Tanulatlan. Mit fog ez tenni?! Hogy fog ez szólni?!

S erre azt mondtam nektek, akik akkor jelen voltatok:

– Én, Jézus Krisztus Uratok leszek a tanítója, Én fogom őt tanítani, és majd meglátjátok, nem sokáig kell helyette beszélgetek. Majd ő fog szólani felétek és hozzátok.

Erre mit szólt a ház ura?

– Na, én erre befizetek, hogy a Mari valamikor is szólni fog.

Majd, mikor Én, Jézus Krisztus Uratok elkezdtem tanítani őt, és látta, hogy mindig többet és többet, párjával együtt akkor mindketten így mondtak:

Uram, most már sok ám, amit adtál neki!

Akkor már sokallták, mikor már évek folyamán többet tudott beszélni. Pedig még akkor nem is annyira adtam általa meg a tanítást nektek, csak néha-néha egy-egy szakaszt emeltünk ki, és arról beszéltem.

De most visszamegyünk megint az elejére, amikor már felépült ez a csodálatos helyetek. Ugye? November hónapjában elkészült, kilencvenháromban. És összejöttetek. És a Koros szolga már ugye járt ide közétek. És hogy mondtátok nektek?

– Jaj, de szép brüsszeli csipkével kidíszítettétek!

Akkor sokan és sokan nevettek, de nem értették a lényegét, hogy ő egy kicsit megalázni akart benneteket. De ti mégis örömmel fogadtátok el, örültetek, hogy már nem bent, a családi házban vagytok, hanem itt, ezen a helyen, ahova összejöhetek, ahol imádkozhattok, ahol énekelhettek, és ahol együtt lehettek, ahol éreztétek, hogy itt valami más van jelen, itt nemcsak ez a szegényes „brüsszeli” csipkével ellátott sátor van, hanem itt valaki más, aki vár bennünket, aki felénk árad Fényének sugarával.

Hisz már nincsenek köztetek olyan testvérek, akik megtapasztalták azt is, ahogy ez a Koros szolga, hogy zarándokútra ment veletek, de valamiért nem tudtatok mindjárt indulni, akkor visszajöttetek. És ő csodálkozva nézett:

– Erre a helyre jönnek? Erre büszkék? Ide jönnek imádkozni? Hát mi ez?

És ahogy ezt ő így nézi, és magában szűri le ezeket a dolgokat, így szóltam feléje:

– Térdelj le!

Nézelődött. Azt mondja: „Egyedül vagyok bent. Ki szólt most nekem, hogy én térdeljek le?”

Ahogy szétnézett, senkit nem lát. Kilépett, mert akkor még csak a technikáig volt meg ez a helyiségetek, senkit nem látott. Visszajött, megint nézelődik. Akkor már erősebb hang szólt feléje:

– Térdelj le!

De akkor azt mondja, érzett valamit magában, és letérdelt. És ahogy letérdelt, azt mondja, mintha valami áramszerű megrázta volna, de olyan jó érzés volt, hogy csak mosolyogni tudtam utána.

Attól kezdve már nem hagyta el ezt a helyet, és nem mondta azt, hogy szegényes helyen vagyunk.

Hisz az első év összejöveteleken, mikor készültetek a szeretet ünnepére, mit mondtam nektek?

– Ne legyetek szomorúak e hely miatt. Én ettől szegényesebb helyen érkeztem e világba. És mégis öröm járta át Szívemet az Édesanyám melegsége által.

Tehát mennyire csodálatos az, amikor meg tudjátok érezni és értékelni azokat a kegyelmeket, amelynek részeseivé váltatok, ahogy együtt tanultatok, mert nemcsak kiválasztott Mária testvér tanult, hanem vele együtt ti is.

S erre a szeretet ünnepére is, mikor készültetek, nagyon nagy izgalommal, hogy hogyan és miképpen legyen elkészítve. S ekkor elmondottam felétek: Nem kell ide fény meg pompa, az egyszerűséghez az egyszerűség jár.

De ehhez párosult az az ajándék számotokra, amikor az ide járó gyermekek a szüleikkel előadták számotokra a Pásztorjátékot, amelynek szintén öröm és szeretet volt szívetekben, lelketekben látni a gyermeket, az unokát, akik komolyan fogadták el ezt a felkérést, hogy a szeretet ünnepére eljövünk e helyre, ahol hétköznapiaként engesztelünk, felajánlunk, hálát adunk, imádkozunk, énekelünk, és majd jelen lesz számunkra a Pásztorjáték.

Jelen van itt testvér, akinek gyermeke volt e Pásztorjátékban az Édesanyám. Mondd el testvéreidnek, hogyan éltétek meg ezt a kegyelmi ajándékot.

A zarándoktestvér:

Dicsértessék!

Az én kislányom most már negyven éves. Egyszer Mária volt. Igen, negyvenkettő. És nagyon tetszett a műsor, nagyon szépen előadták, meg nagyon büszke voltam rá, mert amúgy nem olyan különösebb hangja vagy hallása van, de azt kimondottan nagyon szépen el tudta énekelni. S ha egyszer meg tudnám nézni, mert akkor is fel volt véve, visszaneézni, hát az egy nagy élmény lenne.

Köszönöm szépen, Drága Jézusom!

Jézus Krisztus Urunk:

És ebben az évben volt az is, amikor tanítottalak benneteket az imára, hogy az imának mondanivalója van, értéke van a felajánlás kegyelme által. És akkor az estében a „*Mi Atyánkra*” tanítottalak benneteket, hogy próbáljátok megtanulni olyan szépen imádkozni, mintha csak egyetlen egy száj mondaná az egész testvériséggel együtt az imát.

A végén már belefáradtatok, nem tudtatok, hogyan és miképpen imádkozzatok, mert egyszer gyorsan kezdtétek, az után nagyon lassan, az után vontatottan. Soroljam végig, mi minden volt közel három órában? Mikor azt mondtam, láttam rajtatok, hogy szinte belefáradtatok, hát talán most már elfogadható lesz. Nem azt mondtam, Én, Jézus Krisztus Uratok, hogy jó, csak annyit, hogy talán elfogadható.

Ennek nagyon örültetek, de az után azt mondtátok:

– Uram, igyekszünk még tanulni, hogy jó legyen, és valóban szép legyen.

És az ígéretekhez hűen valóban megtanultatok imádkozni. Tehát nem úgy imádkoztatok, mint néha, és ezt nagyon sokszor pásztoraim teszik: minél gyorsabban lezavarni az imát. Pedig, ahogy mondtam akkor nektek, az imának mondanivalója van. Mert ha azt mondod: „Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy...” Hát

itt az Atyához fordulsz ezzel az egy mondattal, mert hiszed, hogy Ő jelen van, hiszed, hogy most Ő reád tekint, és hallgatja a te imádat.

„Szent legyen a Te neved.”

És akkor kezdtétek megérteni, hogy „minden mondatnak van mondanivalója, minden mondatot nemcsak elmondunk, hanem, ha egy kicsit, csak egy fél pillanatra rá gondolsz, hogy mit is mondtam, és milyen jó, hogy ha egyedül vagyok, mégsem vagyok egyedül, mert az Atyához fordultam, de a Fiú is és az Édesanya is jelen van, és hallgatják imádat. S akkor értem és érzem, hogy az ima megfogható.”

Most ennek reményében mondjátok el a „*Mi Atyánkot*” és az Édesanya köszöntését, ahogy megtanultátok, hogy mintha csak egy száj mondaná.

A jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved!

Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké. Ámen.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes!

Az Úr van Teveled.

Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Csodálatos!

Most szépen elimádkoztátok.

De amikor összejöttök az engesztelési napra, és néha nem is vagytok sokan, mert sajnos elég sokan befejezték földi pályájukat, és a fiatalokból nemigen találunk meg ezen a helyen. De nem csak itt, már Atyám házában sem. S akkor mindig van egy vagy két testvér, aki mindig egy fél mondattal lemarad.

Próbáljatok akkor is így egymásra tekinteni, és egyformán imádkozni. Hisz most mennyien voltatok jelen, és mégis úgy hallatszott, hogy egy száj mondotta.

Ezt kérem tőletek, hogy ez maradjon meg bennetek, és ne csak akkor, mikor Én, Jézus Krisztus Uratok felétek fordulok, és kérem tőletek. Mert mikor van egy ünnep, egy kegyelmi ajándék, akkor, mikor kérjük összefogott kézzel az imát, majdan az áldásra felkészülni, mindig tudjátok szépen elimádkozni. Máskor is ügyeljete erre, és ne akarjon senki előrébb menni a másik elé, hanem próbáljatok egyek lenni, vagy lemaradni a többitől, hanem legyen egy az ima. Inkább egy kicsit kevesebb, de értéke legyen.

És ezt azért mondom így el, hogy nem azt mondom, hogy nem imádkozunk, mert volt már, aki így szólt, hogy:

– Milyen jó, hogy ott Sükösdön azt mondja az Úr Jézus, állítólag, a kiválasztottnak, hogy nem kell...

Én nem azt mondtam, Én, Jézus Krisztus Uratok. azt mondtam: Inkább kevesebb legyen, de értéke legyen az imának.

Tehát tudjuk azt, hogy mit hogyan helyezek el önmagamból, hogy elinduljon fel, Feléd, a Fényben a meghallgató kegyelemhez, amire vágyakozok a segítségnyújtásomban, a szeretetben a mindennap jelenlétében. Mert az imának a meghallgató kegyelmi erő szinte táplálék az emberi léleknek a megerősítésében.

Fontos ezen elgondolkodni, hogy hogyan és miképpen veszek részt az engesztelésben.

Majdan átléptünk ugye a másik évbe, amikor szintén öröm és boldogság járt át, hisz már akkor a tanítások is meg-megjelentek, ha csak egy rövid szakasz formájában, de mégis értéke volt neki.

És ugye, ahogy átlépünk az évben, nem sokat kell várni, és eljön számotokra a bűnbánat-idő. De a bűnbánat-idő azért is volt különleges, mert még nem jöttünk ehhez a szakaszhoz, addig azt mondtam számotokra és felétek, hogy az engesztelésben mindegy, hogy mit imádkozol, az „*Örvendetes szentolvasót*”, a „*Dicsőséges szentolvasót*”, ugye később be lett vezetve a „*Világosság szentolvasója*”, csak azt mondtam felétek kiválasztott testvér által, hogy a „*Fájdalmas szentolvasót*” ne imádkozzátok. S ebből megint voltak egy kis problémák, egy kis sértődések, egy kis neheztelések, hogy:

– Akkor már nem biztos, hogy az Úr Jézus van a Marival. Olyan nincs, hogy valaki azt kérje általa, hogy a „*Fájdalmas szentolvasót*” nem kell imádkozni!

Mikor már eljött számotokra a bűnbánat-idő, és amikor azt mondtam felétek, vagytok itt a kezdetektől, majd utána szólhattok is, hogy most fogjátok megérteni a „*Fájdalmas szentolvasónak*” jelentését, titkát, értékét. Mert ugye eljött számotokra a bűnbánat első pénteke, amikor senki semmire nem gondolt, azt hittétek, ahogy körben jelen van a keresztúti képek, majd ti is oda álltok, egy testvér megy végig, és elmondja a keresztúti ájtatosságot, mi maradunk a helyünkön imával, énekkel kísérve.

De ez nem teljesen így jelent meg előttetek. Hisz kiválasztott Mária testvér is, ahogy helyet foglalt, s köszöntött benneteket, és azt mondta számotokra:

– Eljött számunkra a bűnbánat-idő, hát majd mi is elvégezzük nemcsak a „*Fájdalmas szentolvasót*”, hanem a keresztutat is, hisz már felhelyeztük a képeket, hogy érezzük, hogy ezen a helyen is el lehet imádkozni, énekelni a keresztúti átélést a képek előtt.

És mikor ez a köszöntés megvolt, és megvolt ugye a bevezető imátok a minden engesztelés részében, az után kiválasztott Mária testvért arra kértem, hogy térdeljen az oltárhoz, és ő legyen itt jelen. Ti pedig felkészültetek, hogy elkezdtetek a könyvből a keresztúti átélést.

És erre azt mondtam felétek: Halkan menjen végig a keresztút, de kiválasztott testvér nem ezt a keresztutat fogja végezni.

Akkor sokan nem értették, hogy most mi fog történni, és akkor az első keresztút elmondása végében átélhettétek kiválasztott testvéretekkel együtt. Megadtam számára, mikor az Olajfák hegyén egyedül vagyok, és Atyámhoz imádkozom. És csak azt látjátok, hogy sír, és mondja az imát.

A második pénteken a megkorbácsolást adtam számára.

A harmadik pénteken a töviskoszorút.

A negyedik pénteken az elítélést.

Az ötödiken egy pillanatra a kereszt hordozását.

A hatodikon az elesést a kereszttel.

Ez után pedig megkérdeztem kiválasztott Mária testvértől:

– Most tudod, mi a Golgota, a keresztúti ájtatosságnak jelenléte, a „*Fájdalmas szentolvasó*” titkai. Megtapasztalhattad ezt a fájdalmat, és most megkérdezem tőled: Elvállalod-e ezt, egyben az egészet, amit hat héten keresztül adtam számodra az ifjúság megtéréséért?

De nem azonnal kellett válaszolnia.

Most, mielőtt még eljutnánk ehhez a részhez, addig kérek olyan testvért, ketten is szólhattok, akik ennek részeseivé válnak a megtapasztalásokban, hogy a keresztút elmondása, amelyen úgy végigmegyünk, és lehet, hogy nem is elmélkedünk, csak elmondjuk, itt meg lett mutatva számotokra egy parányi pillanat-átélést, hogy hogyan éltétek meg akkor.

Két testvér legalább szóljon a kezdetek pillanati átélésében.

Ne ennyire tolakodjatok!

Egy zarándoktestvér:

...Uram, Jézusom, de minden évben erre emlékezünk, és minden évben...

Tehát, ahogy megtapasztaltuk, Uram, Jézusom, ahogy elmondtad, nagyon-nagyon meg voltunk ijedve, és nagyon együtt éreztünk Marikával, hisz ugye egy embertársunkat láttuk, amit Te elmondtál az imént, hogy hogyan szenvedett, és akkor értettük meg – most én magamra mondom, akkor értettem meg igazán, hogy mit jelent ez a keresztút.

És nem tudtunk mi a Marikának segíteni, mert ezt neki kellett végezni, hisz ő a kiválasztott, de mivel korábban mondtad, és az imát megtanítottad velünk, akkor az imával próbáltuk erősíteni, és hozzá tartozik még, amit korábban is szerettem volna már elmondani, hogy... Bár most egy kicsit én előre ugrok, de a keresztúthoz tartozik, hogy akkor már a Marika körül voltunk, most már kevesebben vagyunk a nagyon szoros együttlét, ugye a bátyák és a párjaik, és akkor a drága Bimbi néni mindig jelzett telefonon, hogy a Mari nagyon szenved. Akkor nem kellett szólni egyikünknek se, mindegyikünk este itt volt, és az imával próbáltuk erősíteni a Marikát, és örültünk, amikor egy icipicit úgy láttuk, hogy talán már jobban van, de utána megint újabb fájdalom jött még ugyanakkor.

Tehát, Uram, Jézusom, köszönöm szépen, hogy ha megfelel, amit elmondtam, én így éltem meg ezt az időszakot.

Egy zarándoktestvér:

Igen, Uram, Jézusom, én akkor itt voltam, és nem úgy volt, ahogy mi elképzeltük. Megkapta Marika a szenvedést, és mi valóságosan átértük, tehát vele együtt szenvedtünk, de nem tudtunk... Tehát csak imádkozni tudtunk érte.

S még arra emlékszem, hogy az első alkalommal, vagy a másodiknál úgy vitték a Mama tolókocsijában be, mert annyira nem tudott felállni a lábára.

Erre emlékszem.

Jézus Krisztus Urunk:

Az átélés valóban másképp van jelen az emberi szívben, amikor látja, hogy mit hogyan és miképpen kell végigvinni a mindennapi engesztelésünkben. Mert amikor oda álltok a keresztúti képekhez, és elvégzitek az imát, majd az éneket, és továbbmentek, nem értitek, hogy valójában most ezt hogyan és miképpen kell átélni. De amikor már jelen volt a Golgota számotokra, emlékezzetek, elmentetek egy zarándokútra, és ott hát azt mondtátok:

– Hát elvégezzük a keresztutat.

És el is indultatok a keresztúti felállított szobrokhoz. Majd, ahogy elkezdtétek a Hozsanna könyvből a bevezető imával, az után az első állomás, második állomás, még a harmadikhoz nem értetek, mikor azt vettétek észre néhányan:

– Jaj, a Mari nincs köztünk. Hát hol van?

Négyen visszamentek, és ott találtátok a kezdésnél leroskadva, sírva, s először bocsánatot kért:

– Uram, tudom, hogy nekem nem így kell végezni a keresztutat, ahogy a többiek. Nekem már nem adatik meg az, hogy csak oda állok, rá nézek a képre vagy a szoborra, s elmondjuk, majd elimádkozunk, énekelünk, és tovább megyünk. Nekem érezni kell a Te jelenlétet és kegyelmét. Érezni kell, ahogy jelen van az a fájdalom, amire meghívtál.

Majdan visszamegyünk oda, amikor azt mondtam kiválasztott testvérnek:

– Hat héten keresztül tanítottam neked a fájdalom, szenvedés átélését. Elfogadod-e az ifjúság megtéréséért? Fontold meg a kérésemet, és majd két nap múlva adsz rá választ.

Hisz ez már a nagyhét volt, kedd estéje.

Mária:

Szomorú vagyok, mikor visszatérek a testvérekhez, s elmondom nekik, hogy:

– Az Úr Jézus azt kéri tőlem, hogy vállaljam el a golgotai fájdalmat az átélésben a megtapasztalásom részével az ifjúság megtéréséért. És nem tudok, mit mondani.

Azt mondtátok:

– Veled vagyunk. Imádkozunk, és majdan jó döntést hozol, hogy mitévő legyél.

Két napig vívódtam, és eldöntöttem, hogy nem, nem tudom elvállalni, hisz a félelem erőt vett rajtam, és lepörgött előttem életem, hogy beteg vagyok, így könyveltem el magamban, gyerekeim vannak, és mi lesz velem, ha ezt egyben kell végig átélnem, ezt a borzalom fájdalmát, amit kaptam?

Egyiket kérdezem, a másikat kérdezem, de a válasz egyformán jön felém:

– Nem tudunk helyes választ adni neked. Mi imával vagyunk melletted, meg ott leszünk, bárhogyan döntesz.

Jézus Krisztus Urunk:

A Koros szolgál, aki itt volt köztetek, az pedig azt mondta:

– Hát szenvedésnek mindenkinek kell. Olyan nincs, hogy nincs szenvedés!

Ezt adta kiválasztott testvéreink.

Eljött számotokra az a nap, ugye emlékeztek, ahogy sírva kijött közétek, ti már itt voltatok, imádkoztatok, énekeltek, majdan vártatok, hogy mi lesz a döntés a válaszban.

És ugye emlékeztek, mit mondott?

– Nem tudom elvállalni, félek. Mi lesz velem? Mi lesz a gyerekeimmel? Nagyon nehéz volt ez a hat hét, és ezt most egyben kell. Lehet, hogy ma látom utoljára az Úr Jézust. Nem vagyok benne biztos, hogy én ezt el merjem vállalni.

Elkezdünk imádkozni közösen ugye, a bevezető ima, ének után elmondotta felétek e szavakat, az után ide térdelt, hogy elmondja, hogy nem érzi magát olyan erősnek, a félelem erősebb volt benne, hogy ő ezt elvállalja.

– Bocsáss meg nekem! Elvállalom. De segíts nekem.

Mikor ismét visszatért hozzátok, ti csodálkozva, meglepődve figyeltétek, hisz nem tudtátok, mi történt, csak azt hallottátok, hogy elvállalta a Golgota átélését.

Akkor kérdeztétek:

– Hát nem ezt mondtad. És mégis elvállaltad?

S akkor elmondta felétek:

– Nem azt a Jézust láttam, akit mindig. Nem is szólt hozzám. A Kereszten függve volt, és a Keresztről, ahogy reám nézett, nem mozgott se a szája, semmi, de mégis úgy éreztem, hogy várta, hogy igent mondjak, hogy elvállaljam. Mintha a szeméből valami jött volna felém. És így el kellett mondanom a gyónó imát. Feloldozott, megáldoztatott, és felkészített, hogy holnap három órakor végezzük a keresztutat a keresztúti átélésben.

Ekkor köztetek is voltak, akik sírtak, hisz úgy éreztétek, mintha szíveteket valami megérintette, és:

– Most csak az együttérzést próbáljuk feléd kimutatni, és holnap itt vagyunk veled.

Szomorúan fejeződött be ezt az esti engeszteléseket. És ekkor mindenki:

– Majd holnap itt vagyok.

Elmentetek.

Eljött a másnap. Felkészültetek, és kijött felétek kiválasztott Mária testvér, és mikor belépett, hirtelen félelem fogta el ismételten, hisz mindenki feketében, és szinte megijedt, mintha valaki itt meghalt volna. ez pörgött le benne. De utána azt mondta magában: „Uram, jöjj segítségemre, mert félek.”

Majd, mikor letérdelt, és ti is elkezdtétek a Hozsanna által elimádkozni, énekelni a kereszttut, kiválasztott Mária testvér pedig itt az oltárnál. Ugye akkor még nem is volt hosszú az első Golgota, hisz nem egész másfél órába belefért minden. De mégis óriásinak tűnt a szemetekben, mert azt hittétek, hogy most befejezte földi pályáját a kereszthalál átélésével. Hisz azt vettétek észre, nincs vérnyomás, nincs pulzus. Ekkor így szóltak:

– Hát azt nem mondta az Úr, hogy meg kell halnia és el kell mennie. Csak a Golgotára hívta meg.

Most szóljon egy olyan testvér, aki akkor is itt volt, de nemcsak ő, hanem az orvos barátnője is, és mikor felkészültek, hogy talán újra kell éleszteni. Hogy hogy éltétek meg itt azt az első Golgotát.

Ne beszéljetek. Hát itt vagyok köztetek. A tiszteletet adjuk meg egymás felé. Én, akit felkérek, az tudja, hogy kinek kell szólni. Ő volt az, aki az orvossal itt volt. Neki kell tudni válaszolni. Ma is itt van köztetek.

Egy zarándoktestvér:

Igen, Úr Jézusom, akkor itt voltam azon a Golgotán az orvos, hát együtt dolgoztunk, és akkor ő volt, meg amúgy jó viszonyban is voltunk, és akkor ő mondta, hogy jöjjenek el a Golgotára megnézni, s akkor megnéztük együtt, és valóban, most így eszembe villant, hogy székre akarták a Marikát ültetni, és lecsúszott. És akkor én mondtam, hogy akkor, tehát akkor fektessük le, majd felemelem a lábát, tehát úgy mondom, hogy ami éppen kéznél volt.

És az újraélesztéssel kapcsolatban pedig valami olyasmit mondtam, hogy ezt másképp kell itt ezt kezelni, ez nem, most szakmailag tényleg úgy nézett ki, mintha újra kellene éleszteni, de hogy ez valami más dolog, csak akkor még nem tudtam, csak szakmailag tudtam elképzelni.

Hát ennyit szeretnék, tudtam most elmondani.

Jézus Krisztus Urunk:

Mert már (...) közben. Mert már a fecskendőt szívátok fel. Mire azt mondtam felétek:

– Visszatér mindjárt közétek.

Tehát az első Golgota egy kicsit így van jelen köztetek, hogy akkor nemcsak Mária, kiválasztott testvér félt, hanem többen ti is, mert nem tudátok, hogyan és mi lesz jelen. Most, ha visszamegyünk ebből a kezdetből a mai jelenbe, amit most ugyanúgy három órakor végigéltetek a fájdalom, szenvedés Golgotáján, most már ugye tudtok különbséget tenni a kettő között, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok hogyan vagyok jelen köztetek, hogyan erősítelek benneteket, és hogyan készítem fel kiválasztott Mária testvért, hogyan tudja a fájdalom, szenvedés Golgotáját

elfogadni most is még, ahogy ti szoktátok mondani, a ti szavakat használva, hogy: „Ez már borzasztó. Ezt már nem igaz, hogy lehet fokozni.”

Most szóljon egy bátya, egy segítő épp úgy, ahogy az utolsó Golgotán átértétek, megtapasztaltátok az elsőt, és most az utolsó Golgotát, hogy mit tapasztaltatok ti meg, és ti hogyan élitek meg.

Na, bátyatestvér!

Egy bátyatestvér:

Az első, az leginkább furcsa volt nekünk, mert ugye ilyent nem szoktunk csinálni, de most már egyre nehezebb és nehezebb

Mit lehet erről még mondani?

Nem tudok.

Az utolsó, azt mondtam, egyre és egyre nehezebb. Az eleje érdekes volt, mert nem tudtuk. Tudta valaki, hogy ebből mi fog kifejlődni? Az egész Golgota? Nem.

Köszönöm!

Egy zarándoktestvér:

Az első és az utolsó Golgota között nagyon nagy, óriási különbség volt. Akkor szenvedése volt most az utolsó a Marikának, itt ültem az első padban, hogy... Hát én azt hittem, rosszul leszek, hát az ostorcsapásnál vér jött ki a száján, és hát az egy borzasztó volt. Tehát ez nagyon nagy különbség, tehát nagyon nehéz volt neki meg nekünk is végignézni, végigélni.

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

A fájdalom, szenvedés átélésében megadtam számotokra is, hogy tudjátok látni, megtapasztalni, érezni. És most már egyre többen és többen azt mondjátok, hogy meddig kell még szenvedni? Hisz nem nagyon változik a világ. De emlékezzetek arra, amit valamikor régebben mondtok kiválasztott Mária testvér, mikor ő is ezeket a szavakat feltette Felém, és azt mondtam feléje:

– Ha már ketten önmagukba néznek, ketten megtérnek a hitben, és követnek, akkor nincs hiábavaló szenvedés.

Ugye emlékeztek rá?

Ma ismételtén azt mondom felétek, amit akkor: Ha ketten önmagukba néznek, elgondolkodnak az életükön, és elkezdenek hinni és bízni, és Hozzám tartozni és követni, és engesztelővé válni, akkor nincs hiábavaló fájdalom, szenvedés, mert a fájdalom, szenvedés által gyümölcsöket kaptok. Lehet, hogy lassan érnek be a gyümölcsök, és vannak jelen, de nincs hiábavaló. Ezen el lehet gondolkozni szíveddel, lelkeddel, hogy mit hogyan, és hogyan fogadod el, hogyan indulsz el a változás útján a meghívásodban, a küldetésedben és a követésedben.

És a Golgota után ugye jött az örömhajnal ünnepe. Akkor értettétek meg teljesen, mikor a Feltámadás öröme eljött, és megérintett szívben és lélekben

benneteket, és megtapasztaltátok, hogy: „Igen, érdemes volt vállalni és jelen lenni e fájdalom-, szenvedésen, mert oly gyönyörű a Feltámadás hajnalünnepe.”

És ezt most is átélhettétek, és megtapasztalhattátok, és szívetekbe zárhattátok, és megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek évről évre.

Majdan ugye ez az ünnep után nemsokára jött ez a csodálatos mai ünnepetek, az évforduló. De ekkor senki nem gondolt arra, hogy az évfordulót talán meg kellene ünnepelni. Még kiválasztott Mária testvér sem. Nem öltözött fel ünneplős ruhába, csak kijött ide fohászra, imára, hogy azért hálát adjon ezért az elmúlt egy évért. Csak, mikor nem találták, akkor döbbsen rá, hogy hol is lehet. Hát itt találják a helyen, ahol ő fekszik, és egyedül magában beszélget. Akkor indult el a forró drót – mondjam így felétek? Mire felébredt, addigra már voltatok jelen. Mindenki, mikor megkapta, hogy jelen van az évforduló ünnepe, ott hagyatok mindent, és igyekeztek. Nem sokan voltak, de eljöttek. Örültek.

a végén lett egy kicsi megöröklítve, mert ők is csak akkor értek ide. Mert ide is kellett érnük.

Erről beszéljétek egy kicsit, hogy ezt hogy éltétek meg. ezt az első ünnepet.

A család ne beszéljen róla, mert itthon se voltak, ők is csak a végére értek haza. Csak azon voltak meglepődve:

– Hát máma nincs is engesztelés, és vannak kocsik?

Na?

Kik jöttek?

Mondjátok.

Egy bátyatestvér:

Én nem jöttem. Én itt voltam.

Jézus Krisztus Urunk:

Te itt voltál. Meztláb, elmondom neked.

Füvet nyírtál, csak mondta a Dédi, hogy nincs a Mari.

Meztláb vagy megöröklítve, ahogy itt topogtál.

Akik eljöttek, utólag.

A Sáfár testvér is ide ért, a felvevő József is ide ért, akit később Boldog Józsefnek neveztem.

Mert senki se tud szólni semmit.

Egy zarándoktestvér:

Tudom, hogy rohantunk ide, de nem emlékszem a részletekre. Azóta annyi sok minden történt velem, hogy néha kiadok, mint a kakukkos óra. Nem tudom elmondani. Csak szégyelltem. Azt tudom, hogy nagyon szégyelltem, hogy hogy lehetett elfelejteni ezt, mikor Monostoron megtörtént a kiválasztás, akkor én azon csodálkoztam, hogy nem égett ki a fű ott, ahol a Marika feküdt, mert ott olyan energia szabadulhatott föl. És most leblokkol az eszem, és nem tudom. Csak azt

tudom, hogy nagyon-nagyon kapkodtunk, hogy ide érjünk. Szégyellünk, hogy: Istenem! Hogy történhetett ez meg velünk, hogy elfelejtettük az évfordulót?

Bezzeg most nem felejtjük el.

Én arra emlékszem, hogy nagy örömmel jöttünk, tehát nem szégyenkezve, hát végre az Úr Jézus, hát itt van az Úr Jézus, és trappoltunk ki valóban. És tényleg, mintha ott az ajtónál feküdt volna Marika, és... Sajnos már nincsenek köztünk, de Magdika, Mariska néni, Marika. Hát sajnos már nincsenek köztünk, de Magdika, Mariska néni, hát mindegyikünk, úgy rémlik, legalábbis ez van érzésileg, meg a Vida Pistiek, hogy nagyon mosolyogva és boldogan térdeltük ott körül a Marikát, hogy halljunk valamit.

Nagyjából ennyi, azt hiszem. Így rémlik nekem.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mert az első évfordulóra senki sem gondolt, hogy valójában az ünnep legyen.

Mária testvér se szólt róla semmit nektek, mert ő sem érezte akkor még. Csak azon a napon úgy érezte, mert az nem engesztelési napotok volt, és úgy érezte, hát kijön: „Hálát adok azért az egy évért. Megköszönöm az eddigi segítő kegyelmeket és a tanításokat, amit kaptam, ami által jelen vagyok itt a testvérekkel.”

Csak az után jött el az a pillanat, hogy ő is egy kicsit visszaemlékezve az átélésnek pillanatait abban az egy évben. És ez után jött egyre sűrűbben és sűrűbben még a testvériség azért, hogy beállhasson. Mert azt mondja, Volt, aki akkorát esett itt lent a kőre, és utána azt mondta. Megkérdezték tőle:

– Nem ütötted meg magad?

– Nem – azt mondja. – Én nem tudom, mibe estem bele, de az olyan puha volt, olyan melegség kapott el, hogy én semmi mást nem éreztem.

Mert működött a kegyelem szeretete az áldásban a gyógyító kegyelemmel, amely felétek áradt.

De akkor már jelen lettek számotokra az írások is az imában és az énekben. És akkor szinte mondhatni azt, hogy némelyek versenyekkel a másikkal, hogy ki fog többet talán leírni, és biztos, hogy jó-e lesz, amit leírt. Mert akkor többen és többen hoztak olyat is, ami nem kimondottan Én, Jézus Krisztus Ura adtam. Innen is vett egy kicsit, onnan is vett, és gondolta, hogy hát majd a testvér nem veszi észre.

De a testvér csak becsukta a szemét, rá helyezte kezét, és azt mondta:

– Ez nem innen való.

Most kevesen vagytok itten, akik írtatok imát vagy éneket. Mert többen sajnos, mikor kezetekbe veszitek a könyvet, és úgy lapozgattok benne, akkor elétek jönnek az arcok, akik írták talán ezt az éneket, talán azt az éneket, ezt az imát, amely most jelen van a könyvben, és amiből a mai nap is tudtok énekelni, imádkozni.

És most egy ilyen testvér ebből a kettő-háromból, mert többen nem vagytok, akik írtatok, s akik elmondjátok, hogyan ment végbe bennetek, és hogyan éreztétek, hogy most ezt nektek le kell írnotok.

Egy zarándoktestvér:

Drága Jézusom! Mindenki hallgat, most pedig vagyunk még ketten itt, talán vagy hárman.

Hát én is kaptam imát meg éneket is, talán, de az az érzés, az egy érdekes dolog volt, mert ha mosogattam, ha akármit csináltam a munkámban, és egy belső érzés, egy belső hang megszólalt, vagy nem is tudom elmondani, hogy mi, és egy melegség, és tollat kellett ragadnom. Nem tudtam, hogy mit is kaptam, a szöveget is le kellett írnom. És akkor ez egy csodálatos érzés volt. És köszöntem az Úrnak, hogy: Uram, hát biztos Te voltál, hogy ezt nekem le kellett írni.

Csodálatos volt. Ezt nem tudom szavakban elmondani. Gyönyörű érzés.

Jézus Krisztus Urunk:

Ha más nem szól, akkor megyünk tovább.

Majdan az énekek. Először ugye lapokban volt csak jelen. Utána kitaláltatok, hogy össze kell fűzni, legépelni, összefűzni, és akkor úgy neveztétek, hogy volt a piros könyv, amelyből még mindig van, hogy meg tudjam nektek mutatni, hogy hogyan is nézett ki, ez a piros könyv, amelyet összekötöttetek, és abba fűztétek bele az imákat a végére, az elejére pedig az énekeket. És az énekek, amelyek utána már könyv formában is megjelentek.

De ezek az énekek időnként elkezdtek eltűnni. Ugye, emlékeztek rá?

Már a végén a könyveket számoztátok, és mindig, mikor valamelyik számú könyv hiányzott, akkor azt mondtátok:

– Addig innen senki nem megy, amíg vissza nem jön ez az egy.

Mert egészen egytől negyvenötig volt megszámozva. Ennyit tudtatok akkor elkészíteni. És akkor ebből énekeltetek, és a végén mindig szedtétek össze, hogy a következő nap ismét tudjunk belőle énekelni.

Most ezek a könyvek emléken el vannak téve, hogy nem elfelejtkezni, hogy honnan indultunk, és hova jutottunk.

Mert ez fontos, ahogy itt jelen van ez a hely, a sátor, és jelen van a kápolna, hogy a kettő között lehet látni a különbséget, de mégis, mikor itt voltatok ezen a helyen, emlékezzetek, hogy örültetek, hogy itt vagytok. Sokszor nem is akartatok haza menni, csak már akkor, mikor már úgy láttotok, hogy:

– Hát most már nagyon későre jár az idő, és azért reggel csak dolgozni kell menni. Valamennyit talán aludni is kéne. Akkor talán most már elindulunk. Nem történik már semmi.

Csak, ha véletlen Mari eldőlt, ahogy ti mondtátok, és kiszóltak a többieknek, nem törödtetek, hány óra van, újra visszajöttetek, újra itt maradtatok, és hallgattatok a tanítást.

A tanításban most menjünk egy magyarsági tanításra, amit megadtam számotokra, aminek fontos szerepe van most a jelenben. Hisz a tanítás az volt felétek, amikor a Koronáról adtam tanítást kiválasztott Mária testvér számára. És elmondottam számára, hogy milyen fontos, hogy ezt a magyar nép meghallgatta és megkaphatta, mert ez nem ide készült. Ez a lengyeleknek készült, ez a Korona Vatikánból útra.

De a pápa az éjszakájában megkapta, hogy a magyar népnek kell megkapnia ezt a Koronát.

Majdan ez a Korona Magyarországra érkezett, hogy itt érezzék, hogy ha van Korona, akkor majd király is lesz.

A Korona itt maradt.

S akkor tanításban megadtam Máriának. Mindig mondta nektek, emlékezzetek, hogy:

– Egy ajtó nyílik ki, és össze van hajtva a Palást, azon van rajta a Korona, az Alma és a Jogar. És mikor kijön, olyan erős Fény árad felém, és fényben van a Korona.

Ezt a Koronát Szent István király kapta meg a koronázásban, de csak addig lehetett rajta, amíg a koronázás megtörtént, az után ezt a Koronát nem szabad használni, mert a Koronának működő ereje van. És ebből probléma lesz.

Ugye, emlékeztek, hogy tiltakozott Mária, hogy nem akarja, hogy a fejére helyezze?

Emlékeztek?

Sírt, már a végén sivitott, mert egyszer megkapta, és azt mondta, hogy úgy érezte, hogy mintha a fejét valamibe berakták volna. Nagyon erős fájdalom.

De ezt akkor azért kapta, a megtapasztalásában tudjon róla beszélni.

Akkor elmondottam számára, hogy nem teljesen ilyen volt a Korona, amikor megérkezett. Csak utána menekítették ezt a Koronát, és akkor megsérült, eltűntek róla dolgok. Hisz elmondotta, hogy hiányoznak gyöngyök, a tetején nem ez a ferde kereszt volt, hanem a Szentlélek jele, ami által a működő erő jelen van a Koronán. De most ez a működő erő, ahogy mondtam, hogy a Fényben van jelen, s ő is elmondta felétek, hogy a Fény időnként megszakadt, mert hiányos. De azért működik a Korona. És mikor adtam kiválasztott Mária testvér fejére, hogy megtapasztalja, a végén már nagyon félt, és könyörgött, hogy nem kéri:

– Elmondtam mindent, amit megtapasztaltam, és láttam. Én már nem kérem többet!

Akkor az egyszer még megkapta, hogy mindig emlékezzen a működő erőre, hogy ne felejtse el az élete folyamán soha.

Akkor elmentetek ugye megnézni a Koronát:

– Ha már tanítás van róla, akkor menjünk el, és nézzük meg.

És ugye örömmel készültetek az útra, hogy részt vegyetek ezen a csodálatos kegyelmi ajándékon, hogy „megláthassuk mi is a mi Szent Koronánkat”.

Busszal mentetek, örömmel énekelve, és addigra leírtam számotokra az éneket, és gyakoroltátok, hogy majd tudjátok elénekelni. És mikor ott voltatok,

hisz mindenki nem lehetett bent kiválasztott Máriával A Korona mellett, hisz meg volt adva, hogy hányan vehetnek részt a teremben. Hisz akkor a múzeumban volt még a Korona.

Erről ki szeretne egy pár gondolatot elmondani, aki ezt megélte? Mikor ott voltatok a Koronánál.

Egy zarándoktestvér:

Erről tudnék beszélni most, mert ez valóban egy olyan élmény volt, amit nem lehet elfelejteni soha, mert rendkívüli volt, ahogy beengedtek bennünket, és ugye ott voltak az örök, azok hát vigyáztak arra, hogy a Koronát ne érje, ne menjünk közel hozzá, meg így, meg úgy. S a mi Marikánk fogott egy széket, az ör meg nekiesett a falnak, így szabályosan így hátra hőkölt azon, hogy hogy meri ez az asszony ezt megcsinálni. De nem mertek egy szót se szólani. És felállt a Marika a székre. De az volt a csoda, mondom, ahogy ezek az örök odatapadtak a falhoz, és nem mertek beszélni, nem mertek utasítani, egyszerűen lebénította a Jó Isten őket.

Marika pedig elkezdett tanítani bennünket gyönyörűen.

S ebben még az volt a rendkívüli, hogy ugye volt velünk a – hogy hívták a?

Pap professzor. Ugye?

Gábor. Igen, igen.

És az volt a csoda benne, én legalábbis azon akadtam ki nagyon, hogy az arcán egy döbbenetet láttam, meg hát mindenki, aki nagyon oda figyelt, hogy mit mond a Marika. Olyan aprólékosan, és olyan gyönyörűen rajzolt, meg... Hát szóval hihetetlen. Nem tudom ezt elmondani, mert ez annyira csodálatos élmény volt, hogy megbizonyosodott az, akik kételkedtek még mindig abban, hogy hát nem olyan nagy dolog az a Sükösd.

Hát ez egy akkora nagy dolog, hogy én még egyszer ilyent akkor éltem át, amikor bementünk a Szent István jobbáéhoz. Arról majd biztos később sorra kerül. Ott is egy ilyen csoda történt, mint itt, hogy ott meg a sejteket, ahogy a Marika megmutatta, hogy hol van élő sejt a kézben.

Hát ledöbbentünk rajta.

Csodálatos.

És most is sajnálom, mikor ma is jövünk ide, és mondom a Tibiéeknek, hogy:

– Gyerekek, mi megyünk egy csodálatos ünnepre, és ez a falu nem tudja, mekkora kincsnek a birtokosai. Igaz, Tibikém?

Gyönyörű. Gyönyörű élmény volt most ide jönni még ilyen öregem is, mert ez egy szent hely nekünk, és annyit tanultunk, amit a történelemlétekekből soha nem lehetett, azt itt megtanultuk. Aki figyelt.

Nagyon köszönöm, Uram, Jézusom!

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

Mikor ez mind lezajlott, tanítás részében elmagyarázva, hogy mi van a Koronán, és mi hiányzik róla, akkor, ha már azt mondta, hogy oda vitte a széket,

és felállt rá, és elmagyarázta, ez után még oda fordult ugye kiválasztott Mária testvér az örökhöz, és azt mondta:

– Megengedik, hogy egy éneket énekeljünk?

Erre tátott szájjal néztek, és azt mondták:

– Hát sok minden volt már itt, de hogy énekelni!

Összenéztek.

Hát énekelünk.

Hát akkor most is elénekeljük, hogy „Koronánk messziről megérkezett”.

A jelen lévő testvérek:

„Koronánk Szent István Terád hagyta...”²

Jézus Krisztus Urunk:

Az éneket akkor ott elénekeltek. A végére az örök teljesen megbarátkoztak veletek, és szinte majdnem, hogy nem így meghajoltak előttetek, mikor mentetek ki a teremből, és mondták magukban, hogy:

– Még ilyen itt nem volt. De ennek is részesei lehettünk.

Tehát a tanítás és ez után ugye, kaptátok azt a tanítás, mikor ez megtörtént már, örültök, hogy láthattátok a Koronát, örültök, hogy Mária testvér sokat elmondott róla felétek, számotokra a megtapasztalásban. De elmondom nektek, ennek a Koronának nem itt volna a helye. Ennek a Koronának a Parlament épületében volna a helye.

2000-ben hogy örültetek, hogy végre a Korona bekerült a Parlamentbe.

Akkor többen és többen elgondolkodtak azok, akik akkor már nem jártak Sükösdre, azt mondták önmagukba nézve, hogy:

– Én ott voltam, mikor erről a Mari ott beszélt, és most ez megtörtént. Akkor csak igaz lehet, hogy valaki csak mondja neki, amiről beszél.

S akkor ugye mit mondtam nektek?

Örüljete, hogy bekerült a kupola termébe. Mellette kell elmenniük most is, akik ott vannak.

Most érkezett számotokra a jelenben az, hogy talán bekerül a Parlamenti terembe.

Kiválasztott Mária testvér mit mondott a héten többeteknek? Mit kell tenni?

– Imádkozni, nagyon-nagyon, hogy a Korona, ahogy én láttam, működjön. Működjön!

Emlékeztek róla, hogy beszélt?

És most, hogy működjön.

Most ez a feladat felétek a Korona tanításáról.

De itt még azt is elmondom, most nincs itt az Író-gyűjtő testvérünk, ugye, ő is írt egy szép könyvet a Koronáról. Eljött kiválasztott Mária testvérhez – az egyetlen első útról beszélek most – feleségével, és úgy jött, hát hogy ő egy Korona-kutató, és ő mindent tud. Csak, ahogy történt délelőtt tíztől a beszélgetés

² ti. „Sükösdie énekek éneke 1993–2002”, 86. ének

este hét óráig, akkor megértette, hogy jóformán ő semmit nem jót tett. Mert ő beszélt a könyvről, és... Mária testvér azt mondta neki:

– Add oda a könyvedet.

Odaadta.

Így két keze közé fogta, becsukta szemét, magában csak ennyit mondott:

– Uram, jöjj segítségemre, hogy mit mondjak erre a könyvre.

És elmondtam feléje:

– A könyved így teljesen nem jó. Ehhez még kell egy kiegészítőt írnod, de ha még nem tudod, hogy mi az, akkor majd beszélsz Velem, és segíték.

Először nem fogadták el: „Hát hogy mondhatok én ilyent, hogy ez a könyv nem jó, mikor már kijött a nyomdából.”

Majdan egyszer hívja Máriát, kétszer hívja, háromszor, és ahogy csak-csak beszélgetnek, végül megértette, hogy mi a problémája a könyvével.

És akkor utólag írta be, és jelent meg.

Nem ismeretlen előttetek, mert volt már, mikor beszélt róla e megemlékezés-ünnep alkalmával. Hogy ha ő nem hallgat – az ő szavát mondom most el – Marikára, „akkor az én könyvemet valóban ki lehetett volna dobni. De így értékes lett a könyvem, és örülök, hogy ide találtam.”

Mária:

De volt itt más is, nem egy, kettő, három, mert ez a hír, mikor elterjedt, hogy én kaptam a Koronával kapcsolatos tanítást, akkor többen jöttek ide. Volt köztük pap is, aki azt mondta, hogy ő az igazi Korona-kutató, és azt mondta kiválasztott Mária testvérnek, hogy őt nem illeti meg, hogy ő a Koronát megkapta, és nem beszél róla, azt neki át kellene teljesen adni, mert neki ehhez semmi köze.

Ekkor Mária testvér reá tekintett, erre a nagy hatalmú papra, aki így képzelte magát, hogy ő ám a valaki:

– Hát ha én ezt megkaptam az Úr Jézustól, akkor csak valami közöm van hozzája.

És azt mondta, hogy:

– Így nem tudom átadni, mert én soha semmit nem írok le. Én megkapom. Ha mindenáron el akarja tőlem vinni, akkor talán a fejemet kellene vinni.

Ezen megsértődött. Akkor kiment, behozott két vékony könyvet, szintén a Koronáról való tanítását. Mária, kiválasztott ugyanúgy tett, mint az Író-gyűjtő könyvével: két keze közé tette, Felém fordulva, kérte, és elmondotta, hogy a könyve nem jó. Ezzel itt hagyta, beült a kocsiba, elment, mindjárt elment a helyi érsekségre, és azt mondta:

– Nem kell vele foglalkozni, ez nem rendes nő.

Csak három hét múlva a Mária azt látja a tévében, hogy ennek a papnak a könyvét zúzzák be, mert nem jó.

Ez után a Mária tudta, hogy az Író-gyűjtő ismerte őt, és mondta neki, hogy a nevében írjon neki egy pár sort, hogy gratulálok, hogy zúzódta a könyve.

Na, ezen még jobban megsértődött.

És ő volt az első áskálódó legjobban kiválasztott Mária testvér iránt. Mert nem tudta elviselni, hogy egy egyszerű, ahogy ők nevezték, még most is van, hogy megkapja:

– Tanulatlan asszony. Nehogy már ő beszéljen nekünk!

És ez a szomorú, mikor ezt nem ismerik föl, és ezt nem látják, hogy az ember, amit nem lát leírva, akkor honnan kaphatta?

Magától csak nem mondhatta, valaki csak kellett, hogy neki ezt megmondja.

És ezen kell elgondolkozni olyankor, amikor először beszélsz, és utána gondolkodol. Előbb gondolkodjál, és utána cselekedj és beszélj, és akkor talán nem mondasz néha butaságokat, hanem megfontoltan tudsz esetleg kérdezni, vagy beszélni.

Ez a fontossága a kiválasztott tanulatlan asszony és néha egy tanult ember között, mert aki úgy érzi, hogy ő tanult, és neki vannak iskolái a végzettségében, akkor ő már lenézheti ezt a tanulatlan asszonyt. Csak akkor döbben rá, amikor éppen úgy válaszol meg feléje, hogy nem tudja, hogy most ezzel mit kell neki tennie és cselekednie.

És ez a fontosság a mindennap jelenlétünkben, hogy nyissuk meg szívünket, lelkünket, forduljunk Jó Jézus Krisztus Urunkhoz, az Édesanyához, és kérjük Tőlük a segítséget a megpróbáltatásra, a nehézségekre, a problémákra. És akkor érezzük, hogy jön a segítség. Lehet, hogy nem mindjárt, amit kiválasztott testvérrel is sokszor elmondatok felétek, hogy megtörténik egy felajánlás, azt nem úgy kell elképzelni, hogy most ebben az órában elhelyezem a felajánlásomat, és pár óra elteltével már meg is valósul a meghallgatás kegyelme. Néha van, hogy többet kell imádkozni. Néha van, hogy többet kell kiadni önmagunkból a felajánló kegyelemhez, hogy megtörténjék a meghallgatás a segítségnyújtásban. Mert ahogy mindig elmondatom kiválasztott Mária testvérrel felétek, hogy hinni és bízni kell az ima erejében, mert az ima erő a segítségnyújtásban. De az imának a szívből és a lélekből el kell indulni felfele, szinte, ahogy ő szokta mondani felétek, a Fény útján, hogy oda jusson a Szentséges és a Szeplőtelen Szív elé a meghallgató kegyelem által. És akkor majd várjuk a meghallgatást, a segítségnyújtást, és érezzük, hogy nincs hiábavaló ima, mert minden ima meghallgatásra talál a szeretet-kegyelemmel.

Most pedig térjünk vissza, mikor meghívásra mentetek, mikor örültetek, hogy részeseivé válhattatok egy meghíváson kiválasztott Mária testvérrel a tanúságtételekben.

Most itt van köztetek az egyik pásztortestvér, a hova szintén Mária meghívott volt, és eljutott hozzája. Az Atya háza tele volt. Készültek az érkezésre, de az érkezés nem teljesen örömmel történt, mert kiválasztott Mária elől megy, a többiek nem jöttek, mert történt egy kis baleset, erről is már beszéltem, az után Mária testvér elindul hátra felé, curukkolva, hogy miért nem jönnek. A pásztortestvér pedig az oltárról így csinál:

– Gyertek, gyertek! Jó helyen vagytok.

Ő sem tudta, hogy miért nem mennek. Csak ő is az után tudta meg, mikor már a szentmisének és a tanúságtételnek vége lett, hogy valójában miért nem mentek be az elején, amikor elindultak, hogy részt vegyenek Atyám házában.

De volt olyan út is, amikor elhagyták kiválasztott Mária testvérét, majd kiérték a városból, és ott leültek, és imádkoztak, mert kiszálltak az autóból, hogy lássák, hogy mikor érkeznek. És ahogy ott imádkoznak, az egyik testvér pedig mondja

– Írnom kell. Írnom kell. Jön egy ének, írnom kell.

Majdan le is írta. addigra kiválasztott Mária testvérék is oda értek, elmentek mellettük, mert azt mondta, aki vitte Mária testvérét az autójával:

– Ha ők elhagytak bennünket, mi meg most hagyjuk el őket.

Mire ők is beültek az autóba, indultak utánunk, de az ének addig megtörtént. A többiek ugye imádkoztak, ő pedig írt.

Az ének azóta is jelen van köztetek, és sokszor éneklitek. A testvér pedig már nincs köztetek, fönről tekint reátok, de az énekekre mindig ilyenkor vissza tudtok emlékezni reá, és különösképpen azok, akik vele voltak.

Ugye, Íródeák, mikor ez az ének íródott?

Az éneket most lehet szépen elénekelni, amikor ez...

A jelen lévő testvérek:

„Irgalmas Jézusom, kérlek...”³

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor még nem tudta, hogy valóban csodás lesz ez az út. Az életben, amelyre akkor elkísérték kiválasztott Mária testvérét, hisz sok-sok meg tapasztalást éltek meg akkor is, érezték, ahogy ők mondták, úgy mondom, „az Úr Jézus jelenlétét, segítségét, mert talán Nélküle nem lett volna ilyen a mi utunk, amelyen végigmehettünk mint kísérőként kiválasztott Mária testvérrel”.

Hisz fontos érezni mindig azokat a kegyelmeket a szeretetben, amely pont épp akkor adatik meg számotokra, de nem azért van így jelen, hogy utána már elfelejtsd, és ne emlékezz. Ezt el kell raktároznod itt a bensődben, s amikor szükséged van, akkor felhozni a felszínre, és ebből erőt meríteni. S akkor érzed azt, „bármilyen nehéz a mindennapi életem, bármilyen megpróbáltatások vannak, vagy éppen megaláztatások, meghurcolások, kicsúfolások, de az a legnagyobb kegyelmem, boldogságom, ajándékom, Uram, hogy Te engem megerősítettél a Te sok kegyelmi ajándékokkal, és ebből tudok erőt meríteni, ebbe tudok belekapaszkodni, és ez által tudok haladni tovább az élet-útpályámon, amely jelen van számunkra a mindennapban, a mindennaphoz”.

De mivel már beszéltünk az elején a beállásról, amit akkor úgy neveztek, Én, Jézus Krisztus Uratok pedig azt mondom, hogy a gyógyító kegyelemről, ma is részesülhettek belőle, elsőként hívok egy bátyát, egy testvérét, egy családtagot és egy közösségi testvérét. Az után pedig részesülnek a többiek is, ahogy minden évben megajándékozlak benneteket.

³ ti. „Sükösdí énekek éneke 1993–2002”, 43. ének

Íme, most ide kérem majd a testvéreket.

Sorakozzatok fel.

Ahogy kértem, úgy álljatok be, legyetek szívesek.

És hol van a közösségi testvér vagy a családtag? Valaki még hiányzik.

Most arra kérlek benneteket, csukjátok be szemeteket, nyissátok meg szíveteket, és készüljetek, hogy elfogadhassátok a gyógyító kegyelem ajándéklását, amely reátok árad, hogy betölthesse szíveteket, lelketeket, egész lényeteket.

Mária:

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándéklását, hogy áradjon reád, töltse be szívedet, lelkedet, hisz te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogadd el felajánlásomat, és add meg számára mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van. Én felajánllak téged Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívébe, és mivel a legjobb helyre kerülsz, Tőle várod a segítő kegyelmet a jelenlétedben, a mindennapokban.

Én megköszönöm, Uram, Jézusom, hogy itt vagy közöttünk, hogy elfogadtad felajánló testvéremet, hogy érezze a Te kegyelmedet, a Fénysugár melegségét, amely most átölelte.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándéklását, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, akit felajánlok a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van e felajánló kegyelemben.

Bízom és reménykedem, Uram, Jézusom, hogy elfogadtad tőlem felajánlásomat, és a Fénysugár áldása most reá árad, betölti szívét, lelkét, egész lényét, hogy működjön rajta, benne.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándéklását, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől. Én felajánlom testvéremet a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre kerülve szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van a Fénysugár, kegyelmének áldására, ami most betölti szívét, lelkét, egész lényét, hogy működhessen rajta és benne.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelemi ajándékdáldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál.

Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől és főképp betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szeretetedet, békédet e testvéremnek, akit én most felajánlottam a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvérem most a legjobb helyre került, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, amire szüksége van, a Fénysugár meleg szeretetére, amely most átöleli szívét, lelkét, egész lényét, hogy működhessen rajta, benne.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Most pedig részesüljenek majd a többi testvérek is e gyógyító kegyelemből.

Jézus Krisztus Urunk:

Kérlek benneteket is, hogy nyissátok meg szíveteket, lelketeket, fogadjátok el Jó Jézus Krisztus Urunk szeretetének áldását, amelyet most kiválasztott testvér által árasztok majd felétek.

Mária:

Jézus nevében átadom nektek azt a gyógyító kegyelmi ajándékdáldást, hogy áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, hisz ti mind Jézus Krisztus testvérei vagytok, és Szent Sebeiben meggyógyultok, vagy meggyógyultatok.

Kérlek, fogadd el felajánló testvéreimet, akiket szeretnék elhelyezni a Te Szentséges Szíved oltalmába, és tudom, hogy testvéreim a legjobb helyre kerülve szeretettel és türelemmel várják mindazt, amire vágyakoznak, amire szükségük van e felajánló kegyelemben. A Fénysugár meleg szeretete áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

A gyógyító kenet, mikor már egyre többen és többen voltatok, akkor, ahogy most ment Mária testvér köztetek, így kaptátok meg. De akkor többen és többen kételkedtetek:

– Hát hogy hogy fog az hozzám eljönni, mikor mennyien ülnek előttem!

Többen és többen meg voltok ijedve, hogy nem részesültök a gyógyító kegyelem ajándékában. De akkor többen és többen, ahogy jelen voltatok, annyira éreztétek a Fénysugár melegségét, hogy szinte potyogtatok a padlón is lefele. Volt, aki úgy nevezte, mint a csatatér, úgy nézett ki, s azt mondta:

– Én hiszek, én nem akarok elesni.

Tehát ezt fontos megtapasztalni, hogy a kegyelem, az nemcsak akkor működik, hogy ha így rátok van helyezve a kéz, ahogy most ráhelyeztem e testvérré,

hanem akkor is, amikor így megy felétek az áldás a kegyelem szeretete révén a megtapasztalásban.

De ehhez van egy éneketek is, amelyet – most mindenkit arra kérek, hogy még mindig legyen nyitott a szív, a lélek, és az ének alatt, ahogy az engesztelési napokon is azt szokta mondani kiválasztott Mária testvér, most egy kicsit nézzünk önmagunkba, nyissuk meg szívünket, lelkünket, egész lényünket, hogy felkészülhessünk a gyógyító kenet imára, énekre.

Most az ima már megtörtént köztetek, most még az ének alatt készüljetek, és fogadjátok be az áldást.

A jelen lévő testvérek:

„Én irgalmas, Jó Istenem, el ne hagyjál engem...”⁴

Jézus Krisztus Urunk:

Az ének alatt reátok áradt a gyógyító kegyelem fényének sugara, hogy betölthesse szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, hogy érezzétek azt a kegyelmet, amelyet ajándékuul árasztottam felétek és számotokra, hogy a megtapasztalás szeretete és kegyelme megerősítsen, felkészítsen a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Ennek reményében most jöjjön egy olyan rész, amikor a tanításokat adom számotokra, amikor eljöttök, és jelen vagytok a Golgotán, és az első tanítást kiválasztott Mária testvér mindig a felajánlás után szokta megkapni. Most már a jelenben ismételten az elmúlt évhez kapcsolódva még egyet adtam felétek. De a tanítások mindig úgy jönnek felétek és hozzátok, amely nem ismeretlen, hisz már az évek folyamán megadtam számotokra. Hisz, ahogy mondotta már kiválasztott Mária testvér felétek, hogy az évek változnak. Van „A”, „B” és „C” év. Most jelenleg az „A”-ban vagytok, és ilyenkor a tanítás nem lehet más, mint máskor, csak éppen más a besorolása, mert a tanítások úgy vannak megadva számotokra, hogy mindig erőt tudjatok belőle meríteni, mert ha a megtapasztalás részében a tanítás úgy jön el felétek, hozzátok, ahogy megtaláljátok a *Szentírásban*, és ahogy olvassátok. Más nem lehet, csak az, amit tanítványaimnak is adtam, amikor tanítottam őket a három évben, és ezt leírták. Igaz, hogy nincs minden meg, ezt is elmondottam már, mert több megsemmisült, de ami megmaradt, ami jelen van számotokra, abból lehet építkezni, és erőt meríteni. Hisz a tanítások nem azért vannak jelen, hogy ma meghallgatom, és talán egy hét múlva már nem emlékezek reá. A tanítások olykor-olykor visszatérőek, pár év elteltével, csak nem biztos, hogy ugyanazokkal a szavakkal halljátok, lehet, hogy van benne egy vagy két olyan mondat, amit az előtt nem úgy hallottam, és most másképp fogalmazódott meg bennem, másképp értettem meg, és jobban meg tudtam belőle azt tanulni, amire nekem van szükségem a mindennapomban.

⁴ ti. „Sükösdí énekek éneke 1993–2002”, 5. ének

És ezeken tudni kell elgondolkozni, és érezni, hogy a tanítások, azok nem semmisülnek meg, hanem ez új erőben jelen vannak, és így jönnek el felétek és hozzátok.

Az évek folyamán sok-sok minden volt, amelyet közösen, együtt éltetek meg. Közösen voltatok tanúi a megtapasztalásban és a felismerésben. S akkor éreztétek azt, hogy: „Igen, Uram, Te nem vagy személyválogató, Te elfogadod egyformán a jelen lévő testvéreket, akik itt jelen vagyunk, és akik Hozzád fordulunk, és segítséget nyújtasz számunkra a kegyelem által. S akkor érezzük azt, hogy milyen csodálatos, hogy van, aki tanít bennünket, van, aki útba igazít, és van, aki meghallgat, és hogy ha szükségem van, akkor lehajol hozzám, kinyújtja felém a kezét, és ad egy segítséget, amibe belekapaszkodhatok, és felállhatok.”

És mikor ilyen összetörötnék érzed magadat, elesettnék, magányosnak, szomorúnak, ilyenkor mindig azt mondja kiválasztott Mária testvér:

– Bízzál, hisz nem vagy egyedül. Valaki veled van. Valaki melletted van. Valaki figyel rád, és ha kell, segítséget nyújt számodra.

És ilyenkor van az, mikor a saját kereszted súlya alatt úgy érzed, hogy összeroskadtál, és te is lerogytál a föld kövének porába, mondhatod, és nincs erőd már felállni, de már annyira el vagy szomorodva, hogy szinte már élni sincs kedved – ilyenkor jön a segítségnyújtás, mert ezeket a gondolatokat ilyenkor nem Én adom felétek. el kell gondolkodni, hogy ki az, aki ilyenkor adja számodra ezeket a gondolatokat. Én az életet adom, a szeretetet, a békét, az örömet, a türelmet, a megbocsájtást. És ha ezek már benned vannak, működnek rajtad, a bensődben, akkor nem szabad elcsüggedni és szomorúvá válni. Néha ugyan megesik, mert emberek vagyunk – így szoktuk mondani. A gyarlóságunkban ez előfordulhat. „De amikor a gyarlóságból fel tudok emelkedni, és Feléd fordulni, Uram, Jézusom, akkor tudom, hogy lehajolsz, és segítséget nyújtasz számomra.”

Hisz van, mibe belekapaszkodnod, és van, miért felállnod. És akkor úgy érzed, mint aki megkönnyebbültél egy pillanatra. De ez a könnyebbség azért jelenik meg rajtad és benned, mert nem te cipeled ekkor saját keresztedet, hanem Én, Jézus Krisztus Urad levettem rólad a keresztedet, amíg ismét önmagadra ismersz, amikor ismét megerősödsz, és amikor érzed, hogy „van miért élnem, van miért haladnom az élet-útpályámon, ha néha küzdenem is kell”.

És mikor már látom a testvéremen, hogy megerősödött, látom a testvéremen, hogy most már van neki önbizalma saját magával szemben, akkor visszaadom keresztjét, hogy tovább ismét cipelje.

De ez a kereszt néha édes tud lenni, nemcsak a gyötrelem és a kín van jelen, hanem jelen van a kereszttel az öröm szeretete, békéje a megtapasztalás részében. És akkor már érdemes a saját keresztünket cipelni.

Hisz a tanítások mindig úgy vannak számotokra, hogy van benne lehet, hogy egy mondat neked, egy mondat feléd szól, egy mondat annak a testvérnek, de Én mindig azt szoktam mondani kiválasztott testvér által, hogy lehet, hogy ezt az egy mondatot, úgy érzed, hogy a tied, de nem csak abba az egy mondatba kell belekapaszkodni. A tanítást elejétől végéig egyformán kell elfogadni, mert a tanítás

akkor érvényes, mikor az egészet együtt elfogadjuk. Mert amikor kiemelték belőle csak egy mondatot, és azt adjátok tovább, az nem biztos, hogy megérthető mindenki számára. Neked lehet, hogy... Mert te úgy érzed, hogy az neked szólt. De abban még nem vagy biztos, hogy a másik testvérenek is ugyanaz szólt. Ezért mondom el kiválasztott testvér által sokszor felétek, hogy a tanítás, ahogy elkezdődik az elejétől a végéig, az együtt adja meg számotokra a segítő kegyelmeket, amire szükségetek van a mindennapi életben, ami által tudtok haladni a felismerésben és a követésben.

És amikor ezek így jelen vannak, akkor érezzük azt, hogy: „Igen, Uram, Te a tanítást úgy adod felénk és számunkra, hogy abból erőt tudunk meríteni a fájdalomban, a bánatban, a szomorúságban, és különösképpen akkor, amikor néha elesettnek és magányosnak érezzük magunkat.”

Ennek reményében most a testvérekhez fogok fordulni, hogy ismételten az évforduló ünnepében mindenki néhány gondolat szavával e hely tanúságtételéről beszél, ahogy megérkezett esetleg, vagy amit kaphatott itt, ezen a helyen. Tehát erről várom a testvéreknek ezt a néhány gondolat szavát, de mellette, ha valakinek van egy felajánló kérése röviden, akkor helyezze el.

Tehát ismételten, ahogy minden évben ezt megadom a testvéreknek, és minden évben meghívlak benneteket erre, ez azért történik, hogy érezzétek, hogy ezen a helyen egyformák vagyunk, és egyek vagyunk. Mindenki épp olyan testvér, mint ahogy kiválasztott Mária testvér szokta nektek mondani:

– Én is ugyanaz az ember vagyok, mint ti. Én is gyarló vagyok. De mégis megkapjuk a kegyelmet, ahogy én is megkapom, csak hinni és bízni kell benne. És akkor megerősít minket minden, amire szükségünk van, és ami által élhetünk, és haladhatunk az elfogadásban és a küldetésben.

Így akkor lehet elkezdni, ahogy szoktátok, innen, vagy erről a részről... Rátok bízom.

Egy zarándoktestvér:

(...) És köszönöm, hogy a Marika mellett szolgálhatok. A kezdetekről, amit szeretnék mondani, hogy lényegében nemcsak én, hanem gondolom, sok ember, sok testvér itt tanult meg imádkozni. És is úgy voltam vele, hogy itt tanultam meg imádkozni. És lényegében el tudom még azt mondani, hogy a Rózsafüzérben benne van a Jézuskának a születése meg a húsvétkor, amikor Keresztre szegezték, és utána jött a Feltámadása, tehát ebben a három Rózsafüzérben benne van a Jézuskának az élete.

Köszönöm szépen!

Jézus Krisztus Urunk:

Ehhez Én annyit szólok hozzá, örülök, hogy felvállaltad, mert emlékezzetek, pároddal együtt, mikor megjelentetek, és oda ment hozzád kiválasztott Mária, és azt mondta:

– Ma a harmadik tizedet ti mondjátok el.

Mind a ketten meg voltak ijedve:

– Hogy fogunk imádkozni? Valaki adjon egy könyvet, mert azt sem tudom, mit kell mondani.

És most már megtanultad, nincs már könyvre szükséged.

Mehettek tovább.

(...)

Nagyon sokan a gyermekeitekért és unokáitokért kéritek az imát, és azt, hogy visszakerüljenek a keskeny ösvényútra, a biztos útra, hogy haladjanak ők is ezen az úton, amely a Szentséges Szívhez vezet. Ez nagyon csodálatos és szép, hogy gondoltok rájuk. Ehhez Én, Jézus Krisztus Uratok csak annyit tudok mondani: Ezért imádkozni, felajánlani és kérni kell. Amíg a szív elzárja magát attól, hogy megérintsem, addig nem fog elindulni ezen az úton. Ezért kell a felajánlásotokat úgy helyezni el, hogy: „Uram, segíts Te is, és fogadd el imámat, hogy megnyíljanak az ifjú testvérek szíve, a gyermek és az unoka szíve.” És ha majd megnyílik, akkor meg tudom érinteni, és rá tudom vezetni a keskeny ösvényútra, amely Felém és Hozzám jön. De amíg a szív, sajnos, zárva tartja önmagát Tőlem, Atyámtól, Édesanyámtól, addig itt állhatok így mellette, mint ahogy most látjátok, hogy itt állok. Szeretném megérinteni, de nem akarja elfogadni érintésemet, akkor csak megmaradhatok mellette, és várom a szív megnyitását a kegyelemhez, a szeretethez és a békéhez.

Erről már tanítottalak benneteket az évek folyamán, de a bűnbánat-időben is, ha most csak visszatérünk ennek az évnek a bűnbánat-idejére, de ha az elmúlt évre gondolsz, sokszor hallottátok kiválasztott Mária testvér által, hogy azt mondtam számára, hogy már Atyám, Nélkülem és Édesanyám nélkül akarják élni az életüket, a saját kialakított életüket. Majd akkor fordulnak vissza, ha valami probléma, fájdalom vagy bánat, betegség vagy bármi, ami megjelenik a földi életükben, amit nem tudják elképzelni, hogy hogyan és miképpen jelent meg, és akkor elkezdi imádkozni. De az imája olyan, ahogy ma már mondtam, hogy: „Adj, Uram, de mindjárt!” De van olyan is, amit szintén halottatok már kiválasztott Mária által, hogy szólt felétek, amelyre felkészítettem, hogy: „Ha Isten létezik, akkor ezt miért hagyja, hogy így legyen?”

Ilyenkor mindig elmondja kiválasztott Mária testvéretek, ahogy felkészítem:

– Isten jelen volt akkor is, amikor te nem kerested az Ő szeretetét és az Ő kegyelmét.

Most problémád van, és most nem tudod elfogadni, mert nem tudsz mibe belekapaszkodni, ezért hát ilyen kérdést teszel fel a testvér felé, hogy „Ha Isten létezik, akkor miért engedi meg?”

Ezen el kell egy kicsit belül gondolkodni. Mert ha csak visszamentek egészen nem most a Sükösd kezdetére, hanem azt mondom, ahhoz a kezdethez, amikor jelen volt ugye az Éden kertje. És ott mit mondtam el a két embernek? És ők sem tudták megfogadni azt, amit kértem tőlük. Így elindult a bűn a csábítás által. És ez a bűn ugyanúgy ma a jelenben is itt van, és sokan e szerint élnek és cselekednek. És nem veszik észre, hogy „nem a helyes úton vagyok”. Mert azt szoktam

mondani kiválasztott Mária testvér által, hogy jelen van a széles út, amelyre rálépsz, és ugye így boldogan, örömmel sétálsz rajta. És ahogy így haladsz, idő után észreveszed, hogy talán nem ez az én utam. Ekkor mit mond felétek testvérem, akit felkészítettem?

– Soha nem késő megállni, önmagunkba nézni, elgondolkodni, és hogy ha kell, akkor visszafordulok, és visszamegyek a kezdethez. És mikor visszaértem a kezdethez, akkor figyelem, hogy hol van a keskeny út. És mikor megtalálom, akkor arra lépek rá.

Lehet, hogy nehezen, szinte lábaidat egymás elé teszed, mert úgy tudsz menni, mert annyira keskeny az út. De biztos lépésekkel mész.

És hogy ha felajánlsz és kérsz, meghallgatásra talál. És legyen nyitott szíved, és megkapod azon kegyelmeket, amelyre szükségetek van.

Fontos ezen elgondolkodni, hogy a tanítás hogyan van jelen. Mert most csak beszéljünk egy pillanatra erről a jelen időszakáról, amelyet most éltek, ami szintén egy kicsit – úgy mondom nektek, nemcsak kiválasztott Mária testvérnek volt fájdalmas, és sírt érte, hanem Nekem, Jézus Krisztus Uratoknak. Mert azt kapta:

– Érdemes volt szenvedned? Íme, látod, hogy mi történt!

Ezt úgy adta elő ez a testvér, mintha legalább – bejött e helyre, és ő térdelt volna le Mária helyett, hogy elvégezze a Golgotát.

Hogy lehet így gondolkodni?

Akkor ehhez a testvérhez hogy jut el az Én szeretetem és az Én kegyelmem?

Hogyan ajánlotta fel akkor az imát a felajánlás meghallgatásához?

Erre, ahogy a tanításban szoktam mondani felétek: Ti válaszolhatok reá. Nyitva hagyom e kérdésem, és ti válaszoljatok reája. És ha majd tudjátok, mi a válasz, akkor érzitek szívetekben, lelketekben, hogy megtörtént a meghallgatás kegyelme.

És most sokan és sokan bánkódnak és szomorkodnak, azt mondtam kiválasztott Mária testvér által: Ne féljete. Ne szomorkodjatok. Mert ha nyitottak voltatok volna a tanításomra, amelyet megadtam a bűnbánat-időben, felkészítettelek benneteket ennek a bűnbánat-idő utolsó Golgotáján, és felkészítettelek benneteket a Feltámadás-hajnal örömében, akkor össze tudtátok volna rakni egymás után a mondatokat, és már felkészült lettél volna.

Azt üzentem kiválasztott Mária testvérem által nektek: Atyám, Én és Édesanyám nem hagyunk el benneteket. Imádkozzatok. Bízhatok. A reményt el ne engedjétek szívetekből, hanem éljen itt belül, és legyen kapaszkodótok, ami által megerősödtek.

És amit mindig elmondok, ahogy kiválasztott Mária testvéremnek is mondtam a kezdetekben, és azóta is volt már, mikor ő is a sok sérelem miatt maga alatt volt, mindig azt mondtam neki: Légy erős, ne félj, és bízzál. És ami a legfontosabb: ne látsszon rajtad, hogy fájdalmat okoztak, megbántottak, vagy megaláztak.

Erre nagyon oda kell figyelni, szinte ezt is meg kell tanulni, mert neki is két évébe tellett, mire ezt teljesen megtanulta, megértette. Van olyan, hogy össze-

omlik, de ezt az összeomlást lehet, hogy látjátok egy órában, és utána már elmúlik. Vagy éppen olyankor, amikor egyedül van, és Elém jön, és imádkozik, megnyitja szívét a kegyelem befogadásához.

És ezt nemcsak öneki kell megtenni. Ezt nektek is szabad. Ugyanolyan testvérek vagytok, ahogy már mondtam, mint Mária testvérem. Ahogy ő megnyitja szívét, és várja a kegyelmet, úgy ti is megnyithatjátok szíveteket, és várhatjátok a kegyelmet, amely felétek jön, ami elfoglalja a helyét a bensőtökben, megerősít, s megengeditek, hogy működjön rajtatok és bennetek. Mert ha ezek így jelen vannak, akkor érzitek, hogy: „Közel vagyok Hozzád, Uram. Érzem Fényed melegségének sugarát, amely átölel, amely felmelegített, mi által megerősödtem, és tudom, hogy nem vagyok egyedül, mert mellettem vagy, vagy éppen bennem a kegyelem által.”

Hisz ezek a tanítások szintén jelen voltak számotokra, és nemcsak most a jelenben és a bűnbánat-időben, hanem az évek folyamán is megadtam. Úgy, ahogy elmondtam nektek: Mikor befejeződik egy földi pálya, akkor hogyan tudunk haladni az Örök Haza felé. Hisz a szív megáll, a test élettelené válik, és a lélek elhagyja a testet, és elindul a Fény útján. Először, ugye mondtam, találkozik az őrangyalokkal, akik a földi életben óvnak és védnek, és segítséget nyújtanak, és vezetnek. Majdan bejut az Édesanya kertjébe, ahol az Édesanya vár benneteket, és haladtok Vele együtt. Majdan önmagatokba kell nézni, hisz lepörög a földi életetek, hogy hogyan és miképpen voltál jelen, és hogyan éltél és cselekedtél. S az őrangyalok vezetnek tovább, és mikor a szeretet kegyelmével találkozol, és ha te úgy fejezted be a földi életedet, hogy nem volt megbocsájtás, nem működött benned teljesen a szeretet, akkor itt egy kicsit megtorpanasz az út e szakaszában, és majd, ha téged onnan kiimádkoznak, akkor tudsz tovább haladni. Vagy, ha ott, mikor lepergett az életed, önmagadba nézel, és megbocsájtó kegyelmet kérsz önmagad számára. Mert így tudunk bejutni az Örök Hazába, hogy nekünk is tenni és cselekedni kell. Mert ha ezek nincsenek jelen, akkor hogyan indulsz el?

Ez ismét már olyan tanítás, amelyet már megéltetek még a kezdetekben, amikor némelyek azt mondták: az utak. Kiválasztott Mária mindig elmondta:

– Egy út szakaszokra van bontva. Csak így tudunk haladni az úton az Örök Hazába.

De most ne erről beszéljünk, hogy az Örök Hazába. Most itt a szeretetben vagyunk, és megpróbáljuk a szeretetet befogadni szívünkbe, lelkünkbe a megerősítő kegyelemmel, hogy működjön rajtunk, bennünk, és vezessen az élet-útpályánkon. Hisz ahogy mondtátok, a harminchárom évben sok minden volt. Mindent nem adhatok meg, de azt sem szeretném, ami talán az elmúlt évben hallottatok, megpróbálom mindig úgy kialakítani, hogy csak a kezdetekben van egy kicsi abból, mert az azért kell, ahogy kezdődött. És utána megyünk kicsit előre, majd visszatérünk. És ez alapján tudjuk összefoglalni a harminchárom évet. De tudjuk, a harminchárom év Sükösdnek, ami fontos számotokra, kiválasztott Mária számára, hogy itt mindig a Golgota volt az első. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok erre választottam őt ki. Az első év az volt, hogy először megmutattam,

hogy a szeretet hogy van jelen, és hogy működik. És voltak apró, kis tanítások. Vagy voltak olyan kegyelmi ajándékok, amikor bizonyosságot kellett, hogy szerezzetek, hogy valóban biztos jó helyen vagytok-e. Amikor feltettétek ugye az elején a kérdéseket, hogy arra válaszoljak. És ezek egy darabig meg is voltak, és Én, Jézus Krisztus Uratok akkor szüntettem meg, amikor már szinte – a ti szavakat használom – egész addig jutottunk el, mintha piaconlettünk volna, és olyan kérdéseket tettetek fel. Nem azt, ami valóban fontos Számomra, számotokra.

És annak idején, mikor ezek így jelen voltak a kérdésekben, voltak olyanok is, akik azt mondták:

– Hát, ha az Úr Jézus itt valóban jelen van, akkor én ugyan nem teszem föl a kérdésemet, majd a gondolatomra válaszol.

De akkor aznap nem kapta meg a gondolatára a választ, amin meglepődött. De utána, később, mikor nem gondolt reája, pár nap elteltével, akkor jött a válasz, és akkor meg megijedt tőle, hogy: „Hogy, hogy énnekem most válaszolt?!”

Tehát Én, Jézus Krisztus Uratok így voltam jelen köztetek, hogy többször Én is próbára tettem benneteket, hogy hogyan és miképpen vagyunk egyek.

Vagy amikor így tanítottalak benneteket arról, hogy hogyan működik ugye az agynak a része, akkor volt olyan testvér, aki azt mondta:

– Jaj, mindent kihessegetek a fejemből, hogy nehogy itt elmondja, hogy mi van bennem!

Én, Jézus Krisztus Uratok nem ilyen vagyok. Körbeírva valamit elmondok, de nem olyant, ami sértő lenne, vagy bántó, vagy éppen megalázó számára. Mert amikor azt szoktátok mondani – ismét a ti szavakat mondom –, hogy valamiért ugye szóltam, hogy nem helyesen cselekszettek, Szívem szeretetével szóltam. Ti erre mit mondtatok?

– Megdorgált az Úr minket. Biztos, meg is érdemeltük.

Nem azt néztétek, hogy Szívem szeretetével és szeretettel szóltam felétek, hozzátok. És voltak, akik ilyenkor meg is sértődtek, mert úgy érezték, hogy talán ez annyira nem volt jogos az ő számára. És akkor eltelik egy bizonyos idő, akkor döbben rá, hogy: „Mégis jól mondta az Úr felém.”

Hisz így volt más is, aki azt mondta:

– Hát az Úrnak igaza van. Vagyis talán mindig igaza van.

Tehát ezen el lehet gondolkodni, hogy ezt nem kiválasztott Mária testvér adja számotokra – Én adom általa felétek a felismeréshez, az elfogadáshoz és a tanuláshoz. Mert így tudunk eggyé válni a szeretet-kegyelemmel, amely működik rajtatok, bennetek, amit megkaphattatok évről évre, hónapról hónapra az áldásban, az összekovácsolással, a kézfogással, vagy éppen csak azért, hogy áradjon reátok a gyógyító kegyelem a megerősítésben.

De volt itt olyan is, ugye emlékeztek, mikor nem ezek az ülőhelyeitek voltak, csak azok a laposak, amikor próbára tettétek kiválasztott Mária testvért, hogy: „Biztos, hogy az Úr Jézus van jelen?”

Ugye néhányan itt vagytok, amikor a padokon keresztül ment. És csak néztétek, hogy ez most mi történt a megtapasztalásban.

Tehát annyi mindent kaptatok már itt, ezen a helyen, mert először jött az öröm szeretete az évben a felismeréshez, az elfogadáshoz. Utána megtanítottam nektek, hogy a „*Szentolvasó*” a fájdalmában valójában mit tükröz számotokra a titkokban, és ahogy mondtam, erre lett kiválasztva, a Golgota elfogadására. Az után jött, mikor a Szentlélek kiáradása is sokszor megadatott számotokra, és hányszor és hányszor megkaptátok e helyen is a lángnyelveket, hogy áradjon felétek, ha nyitott a szíved, menjen végbe rajtad, és érezd a tüzes lángnyelvnek működését a meleg szeretetével.

És az úton is, mikor el voltatok kiválasztott Mária szolgálával több fele. Ott is megtapasztalhattátok, hogy hányszor és hányszor próbára tették, hogy a pásztor azt mondta:

Hát, ha ő az Úr Jézus kiválasztottja, akkor márpedig tud beszélni! Akkor nem kell neki se felkészülni, se tudni, hogy mikor.

Csak éppen szentmise alatt azt mondja:

– Most álljon ide a szentbeszéd helyett, és tartsa meg a beszédet.

Volt olyan is, amikor egy évfordulás gyászmise emléke volt, de volt olyan is, amikor oda értek, pont a Szentháromság ünnepe volt, ami felette volt, hát hogy beszéljen arról. És utána döbbsen rá, hogy nem lehetett Mária testvért csak úgy oda rángatni, és talán majd megaláztatni, hanem szinte ők lepődtek meg, hogy ha csak a Szentháromságot vesszük, ami egy nehéz és kényes téma még a hitoktatóknak is átadni és a pásztoroknak, ezt tudják, mégis becsukta a szemét, ahogy szokta, ahogy már tanúi voltatok, magába fordulva kéri:

– Ó, Atyám, jöjj segítségemre, mert én ugyan nem tudom, most mit kell mondanom. Reád hagyatkozom.

És nagyon szépen el tudta mondani a Szentháromságnak a jelentőségét a megtapasztalás részében, amelynek szintén többen voltatok tanúi ezen az úton is.

De nem csak itt, máshol is. Tehát ezért van az, hogy: „Ha én nyitott vagyok Feléd, Uram, Jézusom, akkor semmi nem akadályozhat engem abban, hogy én Hozzád tartozzam, hogy Én a Te testvéred lehessenek, és hogy én is rálépjek erre az útra, és haladjak Veled együtt, hisz Te vagy a Pásztor, én vagyok a bárány, aki ismerlek, és hallgatok szavadra, és követlek. És ha bent vagyok az akolban, a Pásztor, aki ismer, annak nem kell hátulról jönni, az megnyitja az ajtót, és ott bejön, és ha szól, a bárányok hallgatnak Rá, és követik Őt.”

Ez egy egyszerű tanítás felétek, csak el kell tudni fogadnotok, és szívetekbe zárni, és érezni a kegyelem szeretetének jelenlétét. Mert mikor ezek így megfogannak bennetek, akkor is működik, akkor nincs félelem, nincs bánat, nincs szomorúság, gyűlölet, indulat, megaláztatás, mert „engem a szeretet, a béke, a türelem, a megbocsájtás vezérel, és akkor boldog vagyok, Uram, hogy testvéred lehetek”.

Ebben a harminchárom évben ez a mai megemlékezés, ez most úgy szólt hozzátok, mint mikor tanítványaimat tanítottam, mikor próbáltam nekik elmon-

dani, hogy egy-egy tanítást hogyan és miképpen ismerjenek fel, és hogyan és miképpen fogadják el, és működjenek vele együtt. Most nektek is ezt az évet így adtam számotokra, hogy legyen mibe belekapaszkodni, legyen miben bízni a reményben, és legyen miért őszintén felajánlással imádkozni, hogy a meghallgatás kegyelme megérinthesse szíveteket, és akkor biztos legyél abban, hogy: „Igen, Uram, Te vagy velem, Te fogod kezem, és Te vezetsz az úton, és akkor nincs félelem, bánat, szomorúság, nehézség a megaláztatás gyűlöletében, hanem akkor törekszek a békére, az örökre, a szeretetre a megbocsájto kegyelem által a mindennapokban, a mindennapokhoz.”

És most majd összefogjuk kezeinket. Az ima által már mondtátok imámat, de most ismét el fogják mondani, és megnyissátok feléje szíveteket, lelketeket, hogy tudjátok befogadni az ima által a Fényem sugarának meleg áldását, hogy végbemenjen rajtatok és bennetek, és érezzétek a szeretet kegyelmét, amely átölel, és ami által érzed: „Köszönöm, Uram, hogy ma is megajándékoztál, és hogy testvéred lehettek.”

A jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved!

Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké. Ámen.

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes!

Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Áradjon reátok Fényem sugarának áldása. Töltse be szíveteket, lelketeket e melegség, és munkálkodjon rajtatok és bennetek, és ez által vezessen a meghívott úton a mindennapokban a küldetés, követés részében.

Mária:

„Uram, Jézus, köszöntünk most Téged...”⁵

Jézus Krisztus Urunk:

Most ezt az éneket, ahogy elénekeltétek, ez az ének a kezdetekben íródott. De ha figyeltétek közben a sorokat, a mai tanítás jelenléte, ünnepe, megemlékezése

⁵ Mária elkezd, a jelenlévők pedig eléneklik az éneket („Sükösdí énekek éneke 1993–2002”, 15.ének).

szinte erről szólt felétek, és ebbe tudtok belekapaszkodni, hogy erőt kaphassatok a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Örülök, hogy nyitott szívvel vettetek részt, hogy el tudtátok fogadni a felajánló kegyelmet, amely most reátok áradt, és betöltötte szíveteket, lelketeket e meleg Fénysugár, amely megmutatja számotokra, hogy tovább is hogyan haladjatok ezen a meghívott úton, amelyre ráléptetek, és ahol már testvérnek érzitek magatokat.

Mária:

Köszönöm!

Jézus Krisztus Urunk:

A mai megemlékezés, látom rajtatok, hogy teljesen nem ezt vártátok, de valahol mégis azt érzitek: „Köszönjük, mert mégis öröm és kegyelem van jelen ebben a mai ünnepben.”

Most nem emeltem ki számotokra olyan sokat, mint másik évben, amelyen elég sokat neveltetek, és örültetek. Ez nem azt jelenti, hogy ma szomorkodnotok kell. Ma is örülni kell, mosolyogni, nemcsak szívvel, hanem arccal is, ami néha olyan furcsán jelenik meg rajtatok.

Érezni kell, hogy a kegyelem ajándéka, az nemcsak a szívben van jelen, hanem az egész lényetekben. Ezért az arcotokon is látsszon az öröm szeretete. Örülni, hogy egyek vagyunk, örülni, hogy újra itt vagyunk, örülni, hogy megélhettük ezt a napot, és ezen a napon ünnepet ültünk. Olyan ünnepet, ami az Én évem száma, a harminchárom év.

Sokan és sokan várjátok, ahogy kiválasztott Mária testvér is elmondotta számotokra: Meddig lesz jelen még a Golgota?

A Golgotának még van fontossága, és ahogy mondtam kiválasztott testvéremnek, és már hallottátok tőle, és ahogy ma is elmondottam: Ha két testvérnek segítséget nyújt, akkor már megérte. De viszont a Golgotának is van egy fontos száma, amely ma még nem jött el felétek. De ez a szám is el fog érkezni, és akkor fel lesztek készítve erre, és érzitek a kegyelem ajándékát.

És mivel ma évfordulót ünnepeltetek, sokan és sokan magatokban, lehet, ahogy láttam, hát minden évben szoktunk valami emléket kapni, és ma nincs emlék számunkra.

Az emlék jelen van, és ahogy majd befejeződik ez a megemlékezés, utána részesülhettek belőle, ami nem más, mint az elkészített ajándék – több, mint egy éve már –, hisz annak idején, mikor a harmincéves évfordulót ünnepeltétek, akkor ugye jelen volt a kis szentolvasótartó, és benne az a nagyon-nagyon pici pléddarab. Most a többi pléddarab is el van készítve, és aki elfogadja, és kéri, az most nagyobbban részesülhet. Most nagyobb darabokban van elkészítve, hogy mindenki bárhova elhelyezhesse magának, amikor úgy érzi, hogy szüksége van reája. És akkor érzitek, hogy a mai nap sem múlt el megemlékező ajándék nélkül.

A jelen lévő testvérek:

Köszönjük, Uram, Jézusom!

//: Glória szálljon a Mennybe fel,
Jöjjön a földre a béke
És az emberi szívbe a jóakarat.
Ámen. Ámen. ://

„Évfordulót ünnepére...”⁶

⁶ ti. „Sükösdí énekek éneke 1993–2002”, 106. ének